

HEART CORE

VIKINGERNES GLEMTE QUEERNESS

**GØR FORTIDEN
LEVENDE**

Interview med Jonas
Poher Rasmussen

HEART CORE

REDAKTIONEN

Mariya Alfa Staugaard (HUN | HENDE)

CHEFREDAKTØR

Louise Østergaard Sørensen (HUN | HENDE)

OVERSÆTTELSES- OG KORREKTURKOORDINATOR

Lærke Vinther Christiansen (HUN | HENDE)

INDHOLDSREDAKTØR

Josefine Bruun Meyer (HUN | HENDE)

REDAKTIONSSSEKRETÆR

DESIGN

Camilla Asra Engelby (HUN | DE)

GRAFISK DESIGN OG ART DIRECTION

SKRIBENTER

Annastassia Schwan (HUN | HENDE)

Christian-Sebastian Lauritsen (HAN | HAM)

Daniel Ordenes (HAN | HAM)

David Blum (HAN | HAM)

Ellen Taylor (HUN | HENDE)

Helene Agerkvist (HUN | HENDE)

Lars Henriksen (HAN | HAM)

Mie Hald (HUN | HENDE)

Riccardo Vide (HAN | HAM)

OVERSÆTTERE OG KORREKTURLÆSERE

Adam Daugaard (HAN | HAM)

Lea Albrechtsen (HUN | HENDE)

Maria Vinding (HUN | HENDE)

Mette Ernst Andersen (HUN | HENDE)

SOCIALE MEDIER

Henriette Nielsen (HUN | HENDE)

FOTOGRAFI

Renato Manzionna (HAN | HAM)

Sofuz Stenklopp (HAN | HAM)

Få HeartCore leveret til din dør fire gange om året for kun 250 kroner ved at sende en email til abonnement@copenhagenpride.dk med dit navn og din adresse – så sender vi dig information om betalingsmuligheder.

HeartCore kan læses online på dansk og engelsk på copenhagenpride.dk/magasinet

ISSN 2597-2596

Forsidebillede af Sofuz Stenklopp

PurePrint® by KLS
Produceret bionedbrydeligt
af KLS PurePrint A/S

KLIMA-NEUTRAL
TRYKSAG

INDHOLD

HeartCore Magasin No 08

04

Leder

06

Samkønnet
ægteskab
i Danmark

10

Vikingernes
glemte
Queerness

16

Regnbuemiljøet
får et nyt medlem

19

Bi glow up

20

Lystfortællinger

25

Ideologia LGBT

30

LGBT Asylum

32

Interview med
Jonas Poher

38

Queer as Folk

42

Således sagde
Kassandras søstre

46

Tavse stemmer

50

Privilegieblind
og historieløs
til pride

Foto Joanna Arteaga

Årtierne kommer, og årtierne går ...

Af Mariya Alfa Staugaard, chefredaktør

Velkommen til den ottende udgave af HeartCore! Efterhånden som vi langsomt nærmer os vores 10. udgave, synes det kun passende, at vores tema denne gang er ÅRTIER. Tidligere har vi set tilbage (FIRSTS, februar 2021) og fremad (FUTURE, maj 2021), men denne gang gør vi begge dele på samme tid.

Da redaktionen først mødtes for at diskutere ideer til dette emne, strakte samtalerne sig fra tidernes morgen til menneskehedens fremtid, men meget af det kom tilbage til, hvordan vi ser os selv reflekteret og konstrueret gennem tiden – både som enkeltpersoner og som miljø.

Det giver anledning til at stille spørgsmålet: Hvor var du for ti år siden, og hvor vil du være ti år fra

nu? Især når man ser fremad, bliver spørgsmålet mere gribende. Da du stod over for uretfærdighed, hvordan reagerede du så? Jeg ved godt, hvordan jeg ønsker at besvare det spørgsmål.

Refleksioner over tid fremhæver ofte, både hvor meget ting ændrer sig, og hvor meget de forbliver de samme. Det er mit håb, at dette blad vil eksistere mange år fra nu, og at det vil blive ved med at vokse, udvide sig og forblive et rum, hvor vi kan lære sammen. Vil du være en del af det? Ræk ud til os på heartcore@copenhagenpride.dk og vær med på rejsen.

– På vegne af HeartCore-redaktionen

Samkønnet ægteskab i Danmark:

Ti år senere

Af Ellen Taylor

For ti år siden, den 7. juli 2012, var det danske folketing i gang med den tredje læsning af et lovændringsforslag til ægteskabsloven. Lovændringen skulle erstatte den eksisterende definition af ægteskab med en kønsneutral version og bane vejen for legalisering af samkønnede ægteskaber. Den skulle erstatte Partnerskabsloven fra 1989, som gav samkønnede par mulighed for at indgå registreret partnerskab og tillade, at registreret partnerskab kunne konverteres til ægteskab.

Den tredje læsning af lovændringen var karakteriseret af tre timers livlig, og til tider ophedet, debat. Politikere fra Dansk Folkeparti påberåbte sig vigtigheden af tradition og holdt stædigt på, at ægteskab skulle være mellem en mand og en kvinde. Enhedslistens modargumenter gik på vigtigheden af ligestilling og at følge med tiden.

På dette tidspunkt havde Poul Cullura og Nicolai Bøcker Jensen været sammen i et år, efter

at have mødt hinanden en aften i byen i København. De mindes, hvordan de nervøst fulgte med i forhandlingerne i Folketinget på valgdagen. Da Socialministeren havde forsikret dem om, at lovændringen ville blive vedtaget, bookede de Højdevangskirken på Amager til deres bryllup ugen efter, en restaurant på Østerbro til at den efterfølgende fejring og en tre ugers bryllupsrejse i Grækenland.

Det stod hurtigt klart, at de ikke havde grund til at bekymre sig. Næsten alle partier stemte for lovændringen, selv om Det Konservative Folkeparti og Venstre var splittede. Dansk Folkeparti var de eneste, der stemte imod. Loven blev vedtaget med 85 stemmer for, 24 stemmer imod og to afholdelser. Loven trådte i kraft 15. juni, og Danmark var således det ellefte land i verden til at tillade folk af samme køn at blive gift.

Siden da er over fire tusind samkønnede par blevet gift i Danmark. Den 16. juni 2012 kl. 12 blev Poul og Nicolai de første.

Et traditionelt kirkebryllup

Nicolai er nu 33 år gammel og arbejder som butikschef for et byggemarked. 51-årige Pouls arbejdsliv er varieret, og han arbejder både i retail- og i restaurationsbranchen. De beskriver deres bryllup som 'meget traditionelt'. Dette var vigtigt for dem – på grund af deres tro på Gud ville de ikke giftes, hvis ikke det kunne blive et traditionelt kirkebryllup.

Kirkens involvering skabte en modreaktion – folkekirken mistede medlemmer som resultat af beslutningen, og en række nye kirker åbnede, de fleste i Jylland.

På trods af dette fik Poul og Nicolai først og fremmest positive reaktioner på deres ægteskab.

„Vi har ikke oplevet noget bad-will, heller ikke selvom vi har optrådt i så mange mediehistorier og alle kender os som det første gifte bøssepar,“ fortæller Poul. „Vi har ikke haft nogle problemer socialt eller på arbejde og så videre. Der var helt klart

Det, vi har oplevet de seneste ti år, er, at der er meget mere inklusion. Vi ville giftes. Vi ville ikke have flere rettigheder end alle andre. Det handlede om lighed.

noget modvilje efter loven blev vedtaget – ikke mod os, men bare på grund af folks religiøse tro og holdninger.“

LGBTI+ rettigheder i Danmark: Fremskridt og problemer

Generelt har Danmark en lang historie med progressive holdninger til LGBTI+ rettigheder. I 1989 var Danmark det første land til at introducere registreret partnerskab. Det var også det land, hvor den første kønsbekræftende operation blev udført i 1951, det første land til at tillade juridisk kønsændring uden medicinsk godkendelse i 2014 og det første land til at deklassificere transkønnethed som psykisk sygdom i 2017.

Mange mener dog, at der stadig er noget vej igen, og ind imellem rammer spørgsmål om LGBTI+ rettigheder stadig overskrifterne. I begyndelsen af 2022 fik en underskriftsamling om medfædres rettigheder 65.000 underskrifter i løbet af to dage. Som loven er nu, kan medmødre blive registreret som forældre,

men da fødselsmoderen juridisk skal registreres som forælder, og loven ikke tillader tre forældre, kan kun en far have forældrerettigheder. Dette kan skabe problemer i forbindelse med barnets besøg hos sundhedsvæsenet, arv og kommunikation med skoler.

På samme måde diskuteres samkønnede ægteskaber nu igen i Danmark ti år efter lovændringen. Den nye præst i Hedensted kirke i Midtjylland annoncerede, at han hverken ville vie samkønnede par eller skilte, og hans udnævnelse i januar 2022 blev mødt af demonstrationer uden for kirken. Selv om samkønnede vielser er lovlige, er det op til den enkelte præst, om de vil udføre dem eller ej.

For Poul betyder den bredere accept af samkønnede ægteskaber i Danmark dog, at enkelte præsters holdninger ikke er et problem. „Jeg tror på Gud, og jeg har min måde at tænke på, og hvis en præst har en anden mening, så er det helt fint,“ siger Poul. „Der er så mange kirker i Danmark – det er nemt at finde en anden.“

Plads til forskellige meninger

Det er noget, som er vigtigt for Poul og Nicolai – der skal være plads til forskellige meninger, og de skelner mellem personlige holdninger og religiøse holdninger. De understreger, at det

er vigtigt, at LGBTI+ personer ikke bliver udstillet som ofre, eller en separat gruppe i samfundet, men bliver set som en del af det generelle samfund. De mener, at det er en af de ting, der har ændret sig, ikke bare over de sidste ti år, men over de seneste årtier – at homoseksualitet ikke længere står i vejen for at deltage i det danske samfund på lige fod med alle andre. Og de er særligt håbefulde, når det kommer til de yngre generationer.

Poul mindes, hvordan reaktionerne har ændret sig over tid, når han har nævnt sin mand for de unge mennesker, han arbejder sammen med. Han har lagt mærke til, at folk ikke længere bliver utilpasse, når han nævner sin mand. I stedet er der næsten ingen reaktion. „Ingen har et problem med det, fordi det er så normalt, det er ingenting. De unge mennesker er ligeglade. De ser ikke de individuelle egenskaber; de ser hele mennesket.“

„Det, vi har oplevet de seneste ti år, er, at der er meget mere inklusion,“ tilføjer Nicolai. „Vi ville giftes. Vi ville ikke have flere rettigheder end alle andre. Det handlede om lighed.“

Anerkendelser: Poul and Nicolai Bøcker Cullura

Vikingerne's glemte Queerness

Af Mie Hald

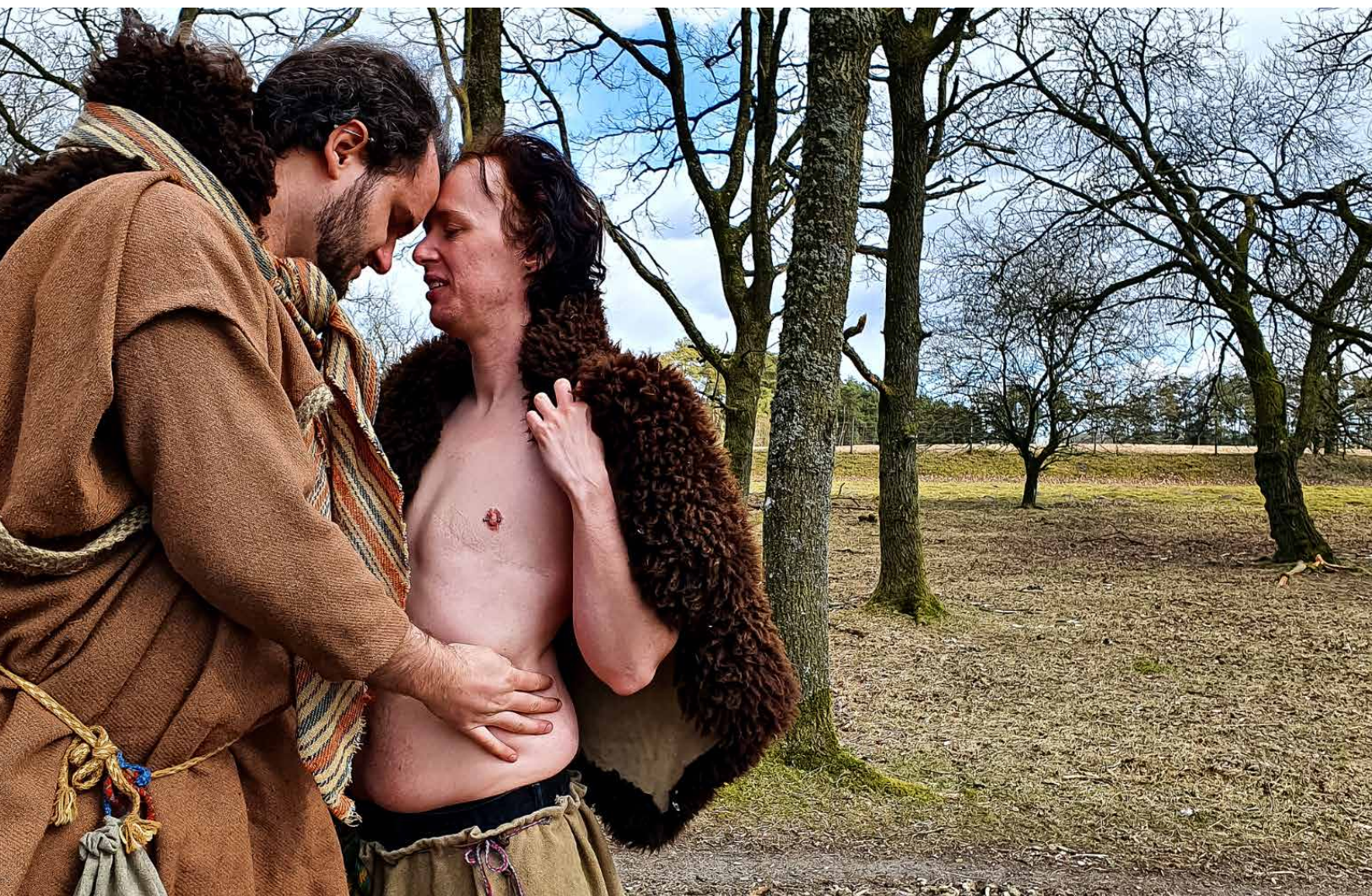

Foto Sofuz Stenklopp

Ulf træder ud i den tidlige morgen og skutter sig. Det er koldt, og helst ville han gå tilbage ind til Halfdan, der ligger varm og tryk under tæpperne. Men Estrid venter derhjemme, og han kan ikke blive hos sin elskede længere.

Sådan en situation kan meget vel have fundet sted et sted i Norden for lidt over tusinde år siden. For i vikingetiden var tiltrækning til andre køn end det modsatte ikke noget, man skammede sig over eller fandt strafbart.

Dengang jeg fandt ud af, at kristendommen har bidraget til store dele af den modgang, LGBTI+ personer har mødt de sidste århundreder, åbnede en verden af muligheder sig. For kristendommen har ikke været en evig konstant i Norden; der har været noget før: Asetro.

Jeg bilder mig ikke ind, at jeg er ekspert i religion, eller at jeg forstår mig på hverken oldnordisk sprog, kultur eller religion. Men det er en del af min arv og kultur, og derfor har jeg sat mig for at blive klogere på, hvordan det hele hang sammen i Norden for nogle tusinde år siden.

Roller og forventninger

Der var forventninger i vikingetiden, som der har været i så mange andre samfund. Livet var ikke altid nemt, og alle skulle bidrage med det, de

kunne; og det gjaldt også reproduktion. Så Ulf gifter sig med Estrid og ser Halfdan, når han kan. Han gør sin pligt, og Estrid har travlt med at hjælpe til ved ritualerne og rådgive områdets unge.

De bor på en gård. Ulf kan ikke længere tage med ud på togter, og han har også nok i at passe sine afgrøder og dyrene. Han har været bundet til sin hjemstavn, siden hans ben blev såret på sidste tur, men det gør ham nu ikke noget – hvis det da ikke var fordi, Halfdan stadig tager afsted.

At gå ud fra, at vikingeforhold mellem to personer af samme køn udelukkende har været fysisk, ville være en hul opfattelse af, hvordan menneskelige relationer fungerer. Selvfølgelig er der i dag også nogen, der har en partner udelukkende for at opfylde hinandens fysiske behov, men hvorfor skulle vi antage, at alle gjorde sådan for lidt over tusinde år siden?

Kærlighed og intimitet af flere former går typisk hånd i hånd, selvom det selvfølgelig ikke altid fungerer sådan. Men hvorfor ikke gå ud fra, at Ulf er en anstændig viking, der både kan opfylde sin pligt til sit samfund og sin hustru, mens han er tro mod sit hjerte og den mand, han elsker?

Der er tilsyneladende ikke mange, der kan lide „den bløde viking“. Vikingerne skal være hårde! De skal slå ihjel! De skal voldtage! Plyndre!

Men... hvorfor kan de ikke være helt almindelige mennesker?

Uden at gøre mig til ekspert på området, tør jeg godt tro på, at der har været flere par uden for ægteskab, der har elsket hinanden som kun mand og hustru egentlig var forventede at gøre det. Men selvom Ulf og Halfdan nok har holdt af hinanden, har samfundet, ligesom i det gamle Grækenland, haft visse roller, der var bedre at have end andre.

I en artikel fra den 11. august 2015 på Historienet.dk skriver Emrah Sütcü: „Den aktive mødte ikke nævneværdig fordømmelse. Men den passive part blev ofte hånet, fordi en mand, der underkaster sig en anden mand, ikke var en rigtig mand, mente man.“ Sütcü går videre til at fortælle om, at islandske lovsamlinger tillod, at hvis en viking blev anklaget for at være passiv i et forhold, kunne han udfordre sin anklager til tvekamp.

Forståelsen af kvinder og „kvinderollen“

Gennem et utal af kulturer har kvinder fået en lavtstående rolle, især når det kommer til seksualitet og lyst. Men endnu engang vælger jeg at tage historiske briller på.

For jeg har svært ved at tro på, at en kultur som vikingernes har haft så megen foragt for kvinder, at eksemplet foroven har været ekstremt.

Jeg er ikke i tvivl om, at lovsamlingen, Sütcü refererer til, har været sand – men har det mon været én af dem, de fleste har fryst af? Som den gamle (og muligvis ikke helt sande) lov om, at man i Danmark må slå en svensker med en pind, hvis de går over den tilfrosne Øresund?

Jeg husker, jeg engang hørte en religionslærer sige: „Selv tordenguden Thor forstår, at når han er hjemme på gården, så er det Sif, der bestemmer.“ Og når man vokser op med historier om mægtige valkyrier, der tager faldne krigere med

til Asgård, er det svært at forestille sig, at vikingetidens kvinder har været passive.

Tid omskriver historie, og selv har jeg ikke svært ved at forestille mig, at der muligvis har været en vis agenda, da kristendommen overtog i Norden og skulle have vikingerne til at rette sig ind efter de nye værdier. Moderne roller og forventninger må ikke pålægges historien eller arkæologiske fund, men det er præcis noget af dét, vi langsomt begynder at opdage, er sket.

For hvem var det, der antog, at en vikingegrav tilhørte en mand, bare fordi der lå et sværd? Arkæolog og museumsdirektøren Jeanette Varberg (hun/hende) har optrådt i DR serien

„Historien om Danmark“, og hun har udgivet bogen „Viking – Ran, ild og sværd“. Hos Illvid.dk fortæller hun, at en grav fra Birka, som ligger lidt udenfor Stockholm, er fyldt med heste og våben – og så tilhører den en kvinde. I Roskilde i Danmark er en vikingekvinde fundet begravet med ikke bare et spyd, men også en hængt mand, der muligvis kan have været hendes følgesvend (eller „under-

holdning“) til efterlivet.

Kvinder i vikingetiden havde flere rettigheder end i lange perioder af kristendommen. Hvis Ulfs forhold til Halfdan ødelægger ægteskabet, kan Estrid frit vælge at lade sig skille. Det samme gælder, hvis han bliver voldelig mod hende – dog kan hun få en voldsom straf, hvis hun som Ulf vælger at finde sig en anden partner.

Den religiøse kontekst

Der er også et religiøst aspekt, som for mig ikke passer ind i narrativet om, at specielt homoseksualitet i vikingetiden skulle anses som en ringe ting.

Én ting er Loke, den luskede halvjætte, som med sin graviditet og jævnlige kvindeudklædning i myterne anses som alt andet end det, vi i dag ville kalde heteronormativ. Men Odin? Gudernes konge og deres vise overhoved?

Fotos Sofuz Stenklopp

Her tyer jeg til fagbøgerne. I Religion: *Tidsskrift for Religionslærerforeningen for Gymnasiet og HF* fra 2016 skriver Sophie Bønding (hun/hende) i afsnittet „Loke – komalker eller malkeko?“ om to eksempler, der kan understøtte min mistro.

En enorm del af kulturel opfattelse kommer fra den tro, der dominerer i samfundet. Én af de mest kendte skikkelser fra nordisk mytologi er Loke, gudernes allierede og deres fjende, og et mysterium for mange moderne religionsforskere.

I Eddadigtet, som er den største samling af historier fra nordisk mytologi, giver strofe 23, *Lokasenna* (Lokes Skænderi) nogle interessante påstande om Loke. Den drilagtige gud har svinet aserene til, og Odin får nok og svarer ham igen.

Der er to oversættelser af, hvad Odin siger. Den første er fra Thøger Larsen i 1926:
„Gav jeg ofte dem, jeg ikke skulde,
De sløve i Slaget, Sejr –
Du var otte Aar under jorden,

**Malkede køer og var kone
Og der har du børn baaret,**

Det synes mig mangelfuld manddom“.
Den anden fra 1943 af Martin Larsen skriver:
„Vid da, hvis jeg gav
Dem, der var Gaven udværdig,
De slavporne, Sejr,
Otte vintre
Var du i Jorddybet

Kælveko og Kvinde

**Og de fødte Børn begge,
Og det synes mig args adfærd!“**

De to forskelle i oversættelserne skyldes en besværlig grammatisk bøjning, som enten kan resultere i, at Loke refereres til som komalker eller

malkeko. Komalker er et kvindejob, og komalker skal derfor anses som nedværdigende. Er det dog malkeko, der er tale om, refererer strofen meget direkte til, at Loke har været hunkøn.

Og dét ville ikke være første gang.

De fleste, der kender bare lidt til nordisk mytologi, er nemlig bekendt med, at det var Loke, der fødte Odins hest, Sleipner. I *Gylfaginning* 42 (Bygmestermyten) står der: „samme aften [...] løb

der en hoppe ud af en skov og hen til hesten Svadilfæri... [og] Loke havde haft det sådan med Svadilfæri, at han senere fødte et føl.“

I nordisk mytologi er Loke ikke bare hamskifter, men han skifter også køn flere gange. I Thors bruddefærd („Thrymskvithg“) spiller han også rollen som kvinde mange gange bedre end Thor, hvilket har ledt flere til at anse ham som kønsflydende og én eller anden form for multiseksuel, fx bi- eller panseksuel.

Men moderne labels kan ikke altid sættes på historiske eller mytologiske figurer, og ingen ved med sikkerhed, om Odins ord var ment som hånlige eller nedværdigende.

Den feminine gudekonge

Det var derfor min store overraskelse at finde ud af, at Odin selv ikke rigtig havde noget at klandre Loke for. For Loke følger nemlig Odins anklage med dette: „Men de sagde om dig, at du sejdede på Samsø, og gav dig i kast med trolddom som vølver, i troldmandsskikkelse fór du blandt mennesker, det synes jeg er kvindagtig adfærd.“

Én ting er Loke, den luskede halvjætte, som med sin graviditet og jævnlige kvindeudklædning i myterne anses som alt andet end det, vi i dag ville kalde heteronormativ. Men Odin? Gudernes konge og deres vise overhoved?

Der er stadig meget, vi i den moderne verden ikke ved, omend endnu mere, jeg som enkeltperson ikke forstår eller kender til. Men én ting er sikker: Jeg er ikke i tvivl om, at vikingerne levede et liv med queerness som en del af samfundet.

Intet er helt sort eller hvidt, og Odins kontrast til Loke var en velkommen opdagelse, mens jeg søgte gennem kilder og tekster til denne artikel. Noget af det, der repræsenterede Odin, var det blotte koncept af mandlighed – men samtidig var han mester i at sejde, noget, der blev anset som så feminint og umandigt, at det også kunne kaldes ergi (skældsord for noget meget umandigt, bl.a. også den passive part i et homoseksuelt forhold).

PhD Brit Solli (hun/hende) fra Oslo Universitet går i dybden med lige netop dette, Odin, Queerness og vikinger, i sin bog *Seid: Myter, sjamanisme og kjønn i vikingenes tid*, og det er hendes tekst, *Queering the Cosmology of the Vikings: A Queer Analysis of the Cult of Odin and „Holy White Stones“*, der bl.a. har hjulpet mig med at opnå en større forståelse for vikingetidens queerness.

Mennesker er nuancerede

Hvis både gudernes vise konge, Odin, og deres tvetungede allierede og fjende, Loke, begge kan anses som det, vi i dag ville kalde queer, hvorfor skulle andre så ikke? Ting går tabt med tiden, og idet nordisk religion var mundtlig, er der stort set ingen skriftlige kilder. Runeskrift er ikke informativt, når det kommer til religion, og blev også mere brugt til praktisk information. Derfor

er mange tekster nedskrevet nogle hundrede år efter kristendommen overtog, og den historiske kontekst skal vejes med.

Hvem kan sige, der ikke er noget, der er blevet fjernet? Selvom kulturarv har været vigtigt i samtiden i Norden, og de da kristne beboere har villet ære deres forfædres praksis, kan historier og fortællinger nemt være blevet omskrevet eller oversat forkert med fuldt overlæg.

Der er altid en agenda, og det ville være naivt at tro, at den altid er uskyldren. Men moderne forskning og ærlig research peger mere og mere på en vikingetid, hvor Ulf og Halfdan har holdt af hinanden, og hvor Estrid måske har haft mulighed for mere, end mange måske har troet.

Nordisk mytologi og vikingetidens samfund er et enormt emne. Der er stadig meget, vi i den moderne verden ikke ved, omend endnu mere, jeg som enkeltperson ikke forstår eller kender til. Men én ting er sikker: Jeg er ikke i tvivl om, at vikingerne levede et liv med queerness som en del af samfundet. Måske ikke dominerende, men muligvis normaliseret og, ja, relativ uskyldig.

Regnbuen kan have spillet ind på mere end én måde i nordisk mytologi. Vikingerne var nuancerede mennesker, ligesom vi er i dag – og der er heldigvis meget mere til dem end økser og togter.

INFO

Photoshootet til denne artikel blev koordineret af Mie Hald og modellerne er Kari Pedersen, Emilie Lind Damkjær (Faux Moe), Sørine Amanda Nielsen, Martin Boe, Kate Friborg Due, Leah E. V. Due og Christian van Elzelingen.

Fotografen Sofuz Stenklopp kan findes på Instagram [@stenklopp_art_photography](https://www.instagram.com/stenklopp_art_photography) og på Facebook [Facebook.com/StenkloppPhotography](https://www.facebook.com/StenkloppPhotography).

En stor tak går til Viborg Museum og Hvolris Jernalderlandsby.

Regnbuemiljøet får et nyt medlem

Af Christian-Sebastian Lauritsen

Det danske regnbuemiljø har et problem: „Der er nogen vi ikke tale om. Queer-personer, der er fattige eller hjemløse,

eller dem som kæmper ekstra i hverdagen grundet deres hudfarve eller etnicitet, eller deres kønsidentitet. „Sådan forklarer Mica Oh (hun/hende) motivationen bag skabelsen af et nyt initiativ. Mica har været

med til at søsætte projektet sammen med en lille gruppe af unge queer-personer, der alle tilhører en eller flere af de førnævnte grupper. Initiativet hedder 'Unge Queers Taler', og det vil

arbejde for at gøre regnbuemiljøet mere trygt for særligt udsatte queer personer.

Mange unge queer personer føler sig utrygge og uvelkomne i regnbuemiljøet, og ifølge menneskerne bag initiativet, er det fordi, de er intersektionelle. At være intersektionel betyder, at „man tilhører mere end én minoritet på samme tid.“

Unge Queers Taler

Forestil dig dette: En ung queer person går ind på en regnbuebar, men føler sig utryg derinde. Forestil dig at en ung non-binær person ønsker at møde nye mennesker i LGBTI+ miljøet, men bliver de bliver fejkønnet af de folk, de snakker med.

Disse scenarier burde være skræmmende fiktion i et miljø, der påstår at være et 'safe space', men de er desværre begge virkelighed. Ifølge et nyt initiativ, der kalder sig „Unge Queers Taler“, fø-

Fotos Unge Queers Taler

ler mange unge queer personer sig utrygge og uvelkomne i regnbuemiljøet, og menneskerne bag initiativet siger, at det er fordi, de er intersektionelle. At være intersektionel betyder, at men tilhører mere end én minoritet på samme tid.

Hvad godt gør det, at et sted påstår at være et safe space for LGBTI+ personer, hvis det samme sted tillader racistisk opførsel? Eller hvad hvis det samme sted har gæster, der ikke gider bruge de/dem pronominer, og du er non-binær?

Forestil dig at du ikke må forlade et sted, uden at skulle stå i en lang kø for at komme ind igen, men de er neuro-divers, og har brug for lidt ro.

Der er mange måder hvorpå, et sted skal blive et usikkert sted for intersektionelle queer-personer, og det skal folk gøres opmærksomme på.

Hvad godt gør det, at et sted påstår at være et safe space for LGBTI+ personer, hvis det samme sted tillader racistisk opførsel?

Et andet medlem, der var med til at starte initiativet, Nova Buch (de/dem), forklarer: „Ingen kan erklære et sted for at være sikkert for alle... et sted kan faktisk blive mere usikkert for intersek-

tionelle mennesker når det bliver kaldt et 'safe space', fordi den karakterisering tillader folk at fralægge sig det ansvar man normalt har, a la 'Det her er mit safe space, så jeg kan gøre, hvad jeg vil!'"

Derfor vil Unge Queers Taler gerne have os

til at snakke om 'safer spaces' i stedet. Intet sted bliver automatisk trygt, bare fordi et skilt påstår det, men vi kan gøre et sted mere trygt (safer) hvis vi er bevidste om vores privilegier og andres behov.

Samarbejde med Jailhouse CPH

Dette nye initiativ er blevet meget vel modtaget, og de det går stærkt for dem, så de har startet et samarbejde med LGBTI+ baren Jailhouse CPH, der skal give dem mulighed for at vokse endnu hurtigere. Unge Queers Taler har planer om at blive en officiel forening, så for at hjælpe den proces på vej, har Jailhouse CPH tilbudt dem, at de må bruge barens lokaler til deres arbejde og lovet at vejlede dem med de ting, de kan.

HeartCore har kontaktet Niels Lautrup Holm, der er chef på Jailhouse CPH, og spurgt ham om, hvorfor det her initiativ er vigtigt for ham.

„Jeg tog et møde med gruppen, fordi jeg gerne vil oplyses. På Jailhouse

CPH har vi et 'code of conduct' (Retningslinjer for acceptabel opførsel), fordi vi gerne vil have, at alle skal have det godt her, men det er en løbende proces at sikre det, så vi lytter gerne til folk,“ forklarer Niels Holm og tilføjer: „som homoseksuel hvis cis-mand ved jeg godt, at der er ting, jeg

Som homoseksuel hvis cis-mand ved jeg godt, at der er ting, jeg sikkert aldrig komme til at kunne forstå til fulde, men jeg vil gerne forstå som meget som muligt.

sikkert aldrig komme til at kunne forstå til fulde, men jeg vil gerne forstå som meget som muligt.“

Fremtiden

Unge Queers Taler består på nuværende tidspunkt af Lomo, Loretta, Nova, Bax, Nico, Brynhildr, og de har mange planer for initiativets fremtid.

Næste skridt bliver at lave en strategi. Det langsigtede mål er at få regnbuemiljøet til at

bruge tilgangen om 'safer spaces' fremfor 'safe spaces' og at oplyse medlemmerne af regnbuemiljøet om, hvad det vil sige at skabe et safer space. Dette kommer til at kræve en strategi, og den skal laves i samtale og samarbejde med hele queer-miljøet. Unge Queers Taler har haft meget

succes med at lave samtalesaloner, hvor de har inviteret queer-miljøet til at dele deres tanker, og disse samtalesaloner vil der blive arrangeret flere af. Den næste finder sted 27. april.

Hold dig opdateret ved at følge deres instagram: UngeQueersTaler.

Bi

glow up

2012 PROFIL:

Navn: Helene
Alder: 20
Bopæl: Valby, hos min mor
Daglig beskæftigelse: Sabbatår, studentermedhjælp hos Gyldendal
Status: Single
Seksuel orientering: Heteroseksuel
Stjernetegn: Fisk
Drink: Pina colada
Livret: guacamole ... eller pasta ... eller sushi
Bog: Kan ikke vælge, men har lige læst Hunger Games, og de er mega gode!!!!
Film: Dead Poets Society
Musik: The Strokes, Arctic Monkeys, The Darkness
TV-serie: Buffy the vampire-slayer, Friends
Fritid: læser bøger, ser serier
Celebrity crush: Julian Casablancas fra the Strokes, mit livs kærlighed!

Om mig: Jeg er sød, forvirret og ikke god til at tage beslutninger. Jeg kan citere stort set alt fra Friends, og jeg kan moonwalk på skøjter. Jeg regner med at studere matematik på uni, for jeg er ret nørdet.

2022 PROFILE:

Navn: Helene
Alder: 29
Daglig beskæftigelse: arbejder i uddannelsesadministration på KU
Status: Single
Seksuel orientering: bi bi bi!
Stjernetegn: Fisk
Drink: white russian, ellers en god kop kaffe
Livret: Sushi eller butter chicken.
Bog: Pride & Prejudice
Film: Dead Poets Society
Musik: Hozier, David Bowie og Arctic Monkeys
TV-serie: Crazy Ex-Girlfriend og The Good Place
Fritid: Gå i biografen, spise god mad, spille D&D og skrive fanfiction
Celebrity crush: Zac Oyama fra Dimension 20, Kristen Stewart, samt Lily James i Mamma Mia 2

Om mig: Jeg bliver 30 lige om lidt. Jeg er en kæmpe nørd, der elsker grammatik og ordspil. Jeg er ikke god til at tage beslutninger, og det eneste ved mig, der er 100% straight, er mit hår.

REFLEKSION

Der er sket meget på 10 år. Jeg er startet på to uddannelser, har gennemført den ene af dem, og indset, at jeg er tiltrukket af mere end ét køn. Det tog lidt overbevisning, før jeg accepterede, at det var tiltrækning, og det er ikke alle, jeg har fortalt det til endnu, men det har været en stor lettelse at lære mig selv endnu bedre at kende. Andre ting har ikke ændret sig: Min yndlingsfilm er stadig Dead Poets Society (jeg har dog opdaget filmens queer symbolik nu), og så er jeg stadig en kæmpe nørd. Jeg er bare en biseksuel en af slagsen!

Lystfortællinger:

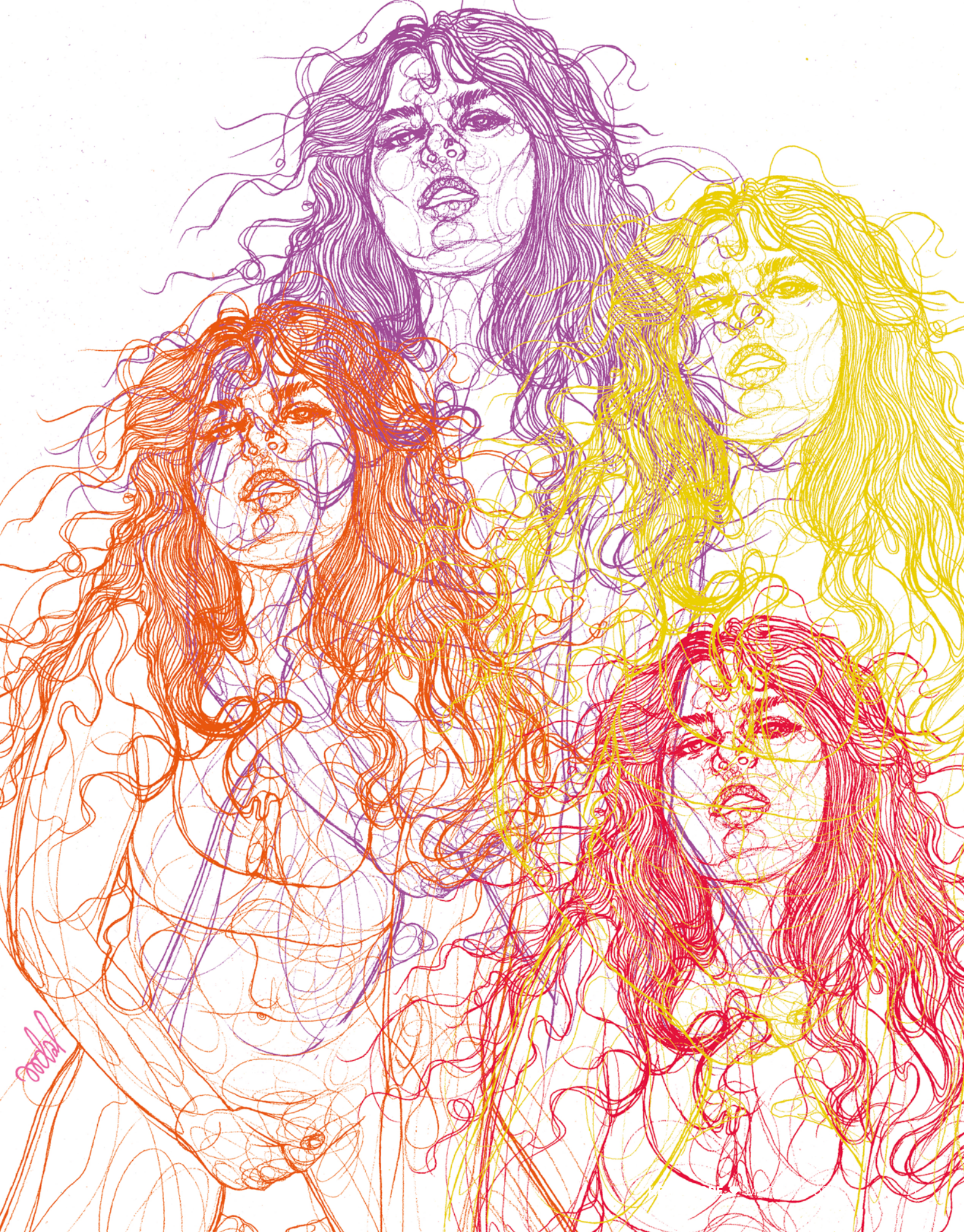
Ikke Pornografi

Af Anastassia Schwan

I denne artikel diskuteres mandlig og kvindelig nydelse baseret på eksisterende research, der har baggrund i en binær forståelse af køn. I denne kontekst henviser mandlig og kvindelig primært til empiriske kategorier, ikke statiske identitetsmarkører. Jeg navigerer verden som en ciskønnet kvinde, hvilket påvirker mine personlige oplevelser og reflekteres i mit sprogbrug.

Der var engang en Tinderdate ...

For et par uger siden mødte jeg én på Tinder. En aften var vi hjemme hos ham, og stemningen blev mere og mere hed. Vi spoler frem til, at han kærtegner min vulva, og jeg tænker, 'hmm det føles rart, men jeg tror, det ville være endnu bedre, hvis han rørte mig lidt højere oppe.' Jeg overvejer, om jeg skal sige noget til ham, eller om det blot vil såre hans følelser. Men, gennem mine studier i sex og nydelse, har jeg erfaret, at

der findes ikke dårlig sex, kun dårlig kommunikation. Så jeg siger: „Vil du røre mig lidt højere oppe?“, og jeg var så stolt af mig selv. Lige indtil han siger: „womansplainer du mig?“

Han kom to gange den aften, og mig? Gætt selv engang.

Jeg skal ærligt sige, at det var nederen mens det stod på, men mens jeg nu ser tilbage på det, er det gået op for mig, at jeg er stødt på et perfekt eksempel på et fænomen, som jeg opmærksomt har studeret. Lystforskellen, den kulturelle privilegering af den maskuline seksualitet og vores besættelse af at beskytte det mandlige ego.

Pas på lystforskellen!

Lystforskellen forstås som den ulige fordeling af lyst, orgasmer og tilfredsstillelse, specielt i heteroseksuelle møder. Og hvem er taberne? Kvinder.

Mange mennesker er stadig af den overbevisning, at lystforskellen beror på biologiske eller psykologiske forskelle mellem mænd og kvinder, hvilket har rod i tidligere forskning. Dette er dog imidlertid ikke sandt. Jeg kan ikke altid komme under sex, men jeg kommer altid, når jeg onanerer. Og hvis dette ikke er bevis nok, så viser talrige studier at forskelle i orgasme-hyppighed hverken findes i onani eller i seksuelle møder med to af det samme køn. Dette fordrer spørgsmålet: Hvis det ikke er kvindens manglende evne til at få orgasme, hvad skyldes det så?

En undersøgelse fra Indiana Universitet med over 52.000 deltagere fandt ud af, at 65% af heteroseksuelle kvinder normalt får orgasme under sex, 66% af biseksuelle kvinder, 86% af

lesbiske kvinder, 89% af homoseksuelle mænd og 95% af heteroseksuelle mænd. Er det ikke tankevækkende, at jo mere en mand er involveret med en kvinde, des lavere chance har hun for at få en orgasme. Gad vide hvad dette skyldes?

Godt, her kommer et par 'sjove' fakta. Ved heterosex giver kvinder hyppigere oralsex, end de modtager det, der er fokus på penis-i-vagina-samleje, og klitorissen ignoreres. Jeg siger dette, fordi en vagina ikke har mange nerveender, ellers ville fødsler være for smertefulde (vaginaen er kanalen, der fører til livmoderen, og vulvaen er hele det ydre område). Klitoris,

derimod, har over 8.000 nerveender, hvilket er mere end dobbelt så mange som en penis har! Baseret på nerveender alene, skulle man tro, at fyre ville have svært ved at komme.

Hvorfor kom han (to gange), og jeg kom slet ikke?

Beklageligvis kan nerveender alene ikke ophæve diskriminerende sociale strukturer. Vi lever i et patriarkalsk samfund, og

selvom vi anser vores seksualitet for privat og personlig, så er den lige så meget en del af omverdenen. Seksualitet afspejler magtrelationer, kønsdiskriminering og samfundsmæssige fordomme. Disse kræfter stopper ikke ved døren til vores soveværelse. De reproduceres, og forstærkes måske endda, gennem vores seksualitet.

Mange kvinder, inklusive mig selv, er blevet vænnet til at tro, at de skævheder, vi oplever i soveværelset, er biologisk bestemte. Følgelig, at mænd har lyst i større grad end kvinder, mænd har øget interesse i at udforske deres seksualitet, og at mænd har en højere grad af seksuel aktivitet. Dette har skabt det seksuelle dogme,

Beklageligvis kan nerveender alene ikke ophæve diskriminerende sociale strukturer. Vi lever i et patriarkalsk samfund, og selvom vi anser vores seksualitet for privat og personlig, så er den lige så meget en del af omverdenen.

at mænd i højere grad opmuntres til at udleve deres seksuelle lyster og at føle sig berettigede hertil. Dette styrker det forsknings- og samfundsmæssige narrativ, at mænd knepper på grund af lyst, og at kvinder gør det af behovet for intimitet, påskønnelse, sikkerhed og med henblik på forplantning.

Dette fører helt grundlæggende til en de-seksualisering af den kvindelige seksualitet, hvor lysten til et forhold rangerer højere end lysten til lystfyldte, seksuelle oplevelser – og helt ærligt, den triste tanke hos kvinder: „Jeg behøver ikke rigtig fysisk nydelse for at tilfredsstilles.“ Som dataene viser, anser begge køn i tilfældige, seksuelle møder ikke en kvindes lyst som en prioritet. Mænd anser os ikke som en prioritet, men vi ser heller ikke os selv som en. Prøv at tænke på min Tinder-historie; jeg kendte alle fakta, jeg talte imod det, men jeg var stadig bange for at såre hans følelser. Selv efter jeg gav udtryk for mine behov og han skød mig ned, investerede jeg stadig min energi i at give ham ikke bare én, men to orgasmer.

INFO

Annastassia har taget en universitetsgrad inden for humaniora, i Tyskland og hendes speciale handlede om nydelse, og hvordan individer kan finde og styrke deres vej til seksuel autenticitet. I forlængelse af hendes studier kom 'Nydelses-rapporten' til verden. Nydelses-rapporten forsøger at modarbejde lystforskellen ved at skabe sex-uddannelsesworkshops, der fokuserer på identitet, nydelse og sexpositivitet. Dette sker ved at kombinere forskning med selvrefleksion, konkrete metoder og en holistisk praksis. Har du lyst til at læse mere, så tjek deres Instagram @pleasureport.

Men har kvinder ikke en lavere seksualdrift?

Lad os opsummere: De-seksualiseringen af den kvindelige lyst, den kulturelle privilegering af maskulin seksualitet og vores fælles bekymring for det mandlige ego fører til en frakobling mellem kvinder og retten til nydelse. Kvinder internaliserer deres problemer i den tro, at det er noget privat og personligt, når det faktisk forekommer på et større, samfundsmæssigt plan. Ved at tage disse fakta med i beregningen, handler den lave seksualdrift måske ikke så meget om kvindens problemer, så meget som den handler om den sex hun har?

Med en tidligere partner troede jeg, der var noget galt med mig. Han havde altid lyst, men jeg kunne aldrig rigtigt følge med. Og jeg fik orgasme sammen med ham, så jeg konkluderede, at min lave seksualdrift måtte skyldes, at jeg er kvinde. Vi spoler tiden et par år frem til det punkt, hvor jeg indser, at der ikke er noget i vejen med mig. Med min næste partner kunne jeg ikke få nok. Forskellen? Sex for ham var ikke lig med penis-i-vagina. Jeg tror aldrig, jeg har tændt så meget på en kropsdel som på hans hænder.

Lyst er politisk

Kulturel privilegering af maskulin seksualitet og de-seksualiseringen af den kvindelige seksualitet har resulteret i et narrativ, hvor samfundet tror, at kvinder ikke har ret til nydelse. Vi lever i

diskriminerende strukturer og vores kroppe og de rum, vi optager, former vores identiteter og bærer diskriminerende strukturer med sig, og internaliserer magt, undertrykkelse og marginalisering. Dette er uretfærdighed, som ikke skelner mellem indenfor eller udenfor soveværelset. Uretfærdighed, som er svær at erkende, grundet vores sociale indlæring og den internalisering, at lyst er personlig. Derfor er lyst politisk.

Hvordan vi kæmper for nydelse

Du behøver ikke skynde dig ud på gaden og demonstrere for nydelse, det hele starter simpelthen med, at du adopterer denne tanke: „Jeg fortjener nydelse“. Du kan, og du bør, ændre din personlige overbevisning, men at male facaden

Vi lever i diskriminerende strukturer og vores kroppe og de rum, vi optager, former vores identiteter og bærer diskriminerende strukturer med sig, og internaliserer magt, undertrykkelse og marginalisering.

forbedrer ikke fundamentet. Vores samfundsmæssige struktur har brug for en gennemgribende makeover. Vores seksuelle uddannelse skal skifte fokus fra at forhindre sygdomme og/eller graviditet til en sex-positiv indstilling, der indebærer nydelse og alle køn. En nem start? Begynd med at indsætte klitorissen i anatomibøger, med at diskutere fordelene ved onani eller med at fjerne

den binære kønsopfattelse. Popkultur er en af de største skurke, når det kommer til misinformation. Hvis al den sex, jeg ser på skærmen, handler om penetration, så vil jeg automatisk tro, at det er det, sex handler om. Endelig er det nødvendigt at ændre vores ansvarsfordeling og kommunikation, fordi når jeg siger, „vil du røre ved mig lidt højere oppe“ bør svaret være „hvor helt præcist?“

IDEOLOGIA LGBT

Af Daniel Andres Ordenes

Mennesker i EU' (Humans in the EU) er et projekt, der formidler portrætter af europæiske mennesker og som giver dem en platform til at fortælle deres historier. Én af disse historier, som står vores hjerte nært, hedder IDEOLOGIA LGBT, hvilket er polsk for „LGBT-ideologi“. Historiens titel er en bevidst omdefinering af det polske regeringspartis hadefulde kommentarer, som har brugt udtrykket som en nedsættende bemærkning for at underminere LGBTI+ miljøet i landet.

Forfatterne bag historien ønskede at vise ansigterne bag denne „ideologi“. Mennesker, som lever deres liv på trods af modgang, og gør det med stolthed. Bag hvert bogstav står tusindvis af individer, og ifølge skaberne yder selv dét at genvinde bogstaverne LGBT ikke retfærdighed til det brede LGBTI+ fællesskabs facetter. 'Mennesker i EU' ønsker at dele denne historie med dig for at forstærke deres stemmer og for at fortælle historierne om, hvordan det er og var at være ikke-heteronormativ i Polen gennem tiden.

IDEOLOGIA LGBT

Bag IDEOLOGIA LGBT står Jarek Oleszczynski, Marcelina Kieskiewicz Dvorak, Toon Vos og Krystian Lipiec. Det er produceret af Are We Europe. 'Mennesker i EU' (Humans in the EU) har organiseret denne multimediehistorie for at sætte fokus på virkeligheden for ikke-heteronormative mennesker i Polen.

Foto Krystian Lipiec

Yga, 47 år.

Yga husker 90'erne og hvordan LGBTI+ blev mere accepteret med den første LGBTI+ filmfestival:

„Den første LGBTI+ filmfestival i Polen blev organiseret i 90'erne, samme tid som LGBT+ klubberne begyndte at åbne. Jeg plejede at deltage i LGBT+ sommerlejrene, som blev organiseret i Olsztyn. Der var ikke ret mange steder, man kunne møde nye mennesker, før internettet kom til“.

Siden er denne holdning ændret og LGBTI+ miljøet har mødt mange udfordringer:

„I de sidste 10 år har situationen i Polen ændret sig til det værre på flere områder. Da jeg blev aktivist i 90'erne, havde vi en fornemmelse af, at tingene var ved at blive bedre. Alle indikationer

pegede på, at der generelt var mere accept af ikke-heteronormative mennesker, og der blev talt mere om emnet.“

Der er dog små fyrtårne af håb med prominente figurer inden for vigtige institutioner såsom det polske parlament og det europæiske parlament:

„I dag taler folk mere om LGBT+ miljøet, takket være Robert Biedron, som er erklæret homoseksuel og Anna Grodzka, som er den første og eneste transkønnede person i det polske parlament. Nu er der også en ikke-binær aktivist som kalder sig Margot“.

MENNESKER I EU (HUMANS IN THE EU)

'Mennesker i EU' (Humans in the EU) er et projekt, som er støttet af det europæiske parlament, og som har til formål at fortælle personlige, menneskelige historier fra folk over hele Europa. Vores mål er at forstærke det europæiske folks stemme, med særlig fokus på dem, som er under- eller misrepræsenterede, eksempelvis POC (people of color), LGBTI+ miljøet, mennesker med handicap og kvinder.

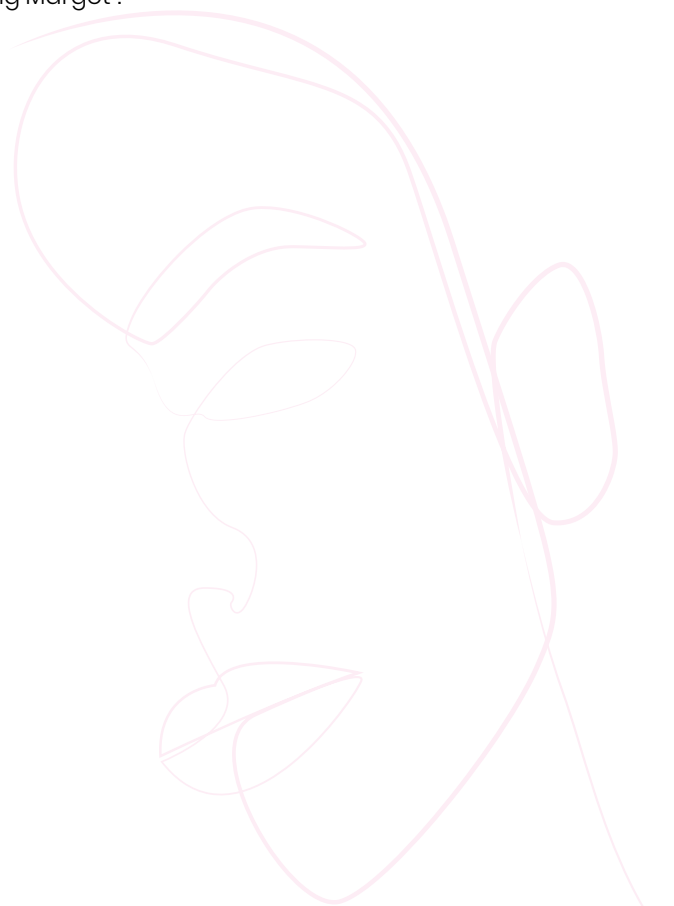

Foto Krystian Lipiec

Mateusz, 40 år.

Mateusz husker øjeblikke fra sin ungdom, hvor han havde forskellige måder at udtrykke sin seksuelle orientering og identitet:

„Jeg sprang vel ud, da jeg kyskede en dreng for første gang. Det var til en fest i gymnasiet. Mit gymnasie opfordrede os elever til at være åbne og udtrykke os selv. Vi følte os frie til at udtrykke vores egen selvforståelse og homoseksualitet blev ikke anset som problematisk“.

I overgangen mellem gymnasiet og universitetet oplevede han et skift:

„Mit gymnasie var meget fordomsfrit, men da jeg boede i Lodz som studerende, viste det sig pludselig, at mange mennesker var langt mere konservative, end da jeg var barn. Da jeg begyndte at kreere homoerotisk kunst på universitetet, fik jeg en masse negativ feedback fra mine undervisere, men jeg blev ved“.

Han peger på, at regeringspartiet, i samråd

med den katolske kirke, har medført den negative attitude mod LGBTI+ miljøet:

„Den nuværende regering [Lov og Retfærdighed, PiS] kunne ikke udsende deres anti-LGBTI+ propaganda uden støtte fra kirken. Det er en målrettet kampagne, der har til hensigt at true LGBTI+ miljøet i landet.“

Der er dog håb i hovedstaden Warszawa, samt blandt den yngre generation, som er mere tolerant overfor LGBTI+ miljøet. Flere unge engagerer sig endda i LGBTI+ aktivisme:

„Warszawa har virkelig udviklet sig til en fantastisk by inden for de sidste årtier. Men Polen har oplevet en mental tilbagegang. Måske ikke 100%, men vi tager stadig skridt tilbage.“

„Jeg nyder virkelig at se unge mennesker være så engageret i LGBTI+ aktivisme. Det er en virkelig modig, ung generation.“

Foto Krystian Lipiec

Karolina, 29 år.

Karolina voksede op i en konservativ familie i den tro, at hun skulle have en mand, når hun blev voksen:

„Jeg voksede op i en lille by blot 30 km fra Warszawa. Jeg fik en konservativ opdragelse... De dyrker traditionelle værdier, hvilket for mig, mens jeg voksede op, betød: 'når du bliver ældre, skal du have en mand, børn og du skal bo tæt på dine forældre.'“

I hendes ungdom oplevede hun en negativ attitude mod LGBTI+ miljøet:

Seksualundervisning er nærmest ikkeeksisterende i Polen. Min seksualundervisning hed „Uddannelse for Familielivet“ („Education for Family Life“), hvor vi lærte, at homoseksualitet er en afvigelse. Men det var altid i konteksten to mænd – fordi hvem taler, ærligt talt, om lesbiske? Det blev slet ikke nævnt som en mulighed at være ikke-bincær eller transkønnet. For at få adgang til den type viden, var mine venner og jeg nødt til at ty til støttegrupper, NGO'er eller internettet.“

Samtidig oplevede hun, at der ikke blev talt om

LGBTI+ miljøet, men dette ændrede sig drastisk for nylig:

„For 10 år siden var LGBTI+ individer eller flygtninge ikke på dagsordenen i Polen. Minoritetsproblematikkerne fik ikke tændt ild under den offentlige debat, som de gør i dag. Måske fordi internettet har blotlagt disse emner for mange flere mennesker.“

„Polen bliver mere og mere usikker for minoriteter. Jeg ved ikke, om det skyldes, at fordomme og politivolden er blevet mere synlig, eller om det altid har været sådan“.

ARE WE EUROPE

Are We Europe er en prisvindende mediekanal, som bringer grænseløs journalistik fra den næste generation af historiefortællere, i print og online.

Foto Krystian Lipiec

Igor, 18 år.

Igor hørte ikke om LGBTI+ miljøet mens han voksede op, men måtte undersøge det på eget initiativ:

„Da jeg var 11 år gammel, følte jeg, der var noget der ikke helt passede for mig, så jeg begyndte at tænke på min barndom og hvilke ting, jeg kunne lide. Jeg begyndte også at se mig om på internettet. Da jeg kommer fra en lille by, havde jeg ikke nogen at tale med om disse ting. Det var dér, jeg blev mere klar over det at være transkønnet. Jeg fandt flere mennesker som mig, tog til forsamlinger i andre byer og blev venner med en anden transfy. Det var ham som virkelig hjalp mig med at blive klar over, hvem jeg er.“

Igor oplever, der er sket et skift i Polen, hvorved den polske befolkning er blevet mere negative stemt over for LGBTI+ miljøet:

„Over det sidste årti har Polen ændret sig til det værre. Vi har aldrig været en tolerant nation, men jeg føler at Polen tidligere var mere åben. Lige nu er der en masse anti-LGBTI+ kampagner

i gang. Det debatteres om LGBTI+ er en god eller dårlig ting. Ikke-heteronormative mennesker refereres til som værende en del af den såkaldte 'LGBT ideologi', snarere end som mennesker.“

Igor har dog et vigtigt budskab; LGBTI+ fællesskabet er ikke en ideologi, men mennesker:

„Hvis jeg skulle fortælle det polske folk én ting om LGBTI+ miljøet, så ville jeg forklare dem, at vi ikke er en ideologi, som de siger i nyhederne. Vi er mennesker ligesom dem, og de behøver hverken være bange for os eller udvise fordomme.“

'Mennesker i EU' (Humans in the EU) ønsker at fremhæve dette sidste citat; LGBTI+ miljøet er IKKE en ideologi. Historierne fortalt af Yga, Mateusz, Karolina og Igor demonstrerer de

forandringer der sker i det polske samfund, og hvor hurtigt de kan forekomme. Vi har delt denne historie for at bringe en håbefuldstemmet, fordi det vigtigste budskab, som denne historie bringer med sig, er at der eksisterer et håb for en bedre fremtid.

Hvis jeg skulle fortælle det polske folk én ting om LGBTI+ miljøet, så ville jeg forklare dem, at vi ikke er en ideologi, som de siger i nyhederne. Vi er mennesker ligesom dem, og de behøver hverken være bange for os eller udvise fordomme.

– Igor

Шановні ЛГБТ+ друзі в Україні та з України

Kære LGBT+ venner i og fra Ukraine

Af LGBT Asylum

Ми хотіли б, щоб ви знали, що ми підтримуємо вас у ці жакливі часи, і що ЛГБТпритулок готовий допомогти ЛГБТ+ біженцям з України, які прибувають до Данії.

Ми надаємо:

- Психосоціальна підтримка
- Юридична консультація
- Потужна ЛГБТ+ мережа

Притулок ЛГБТ – це група ЛГБТ+ людей, які підтримують ЛГБТ+ осіб, які втекли до Данії. Якщо ви ЛГБТ+ особа, яка тікає від війни в Україні та прибуває в Данію, зв'яжіться з нами.

- Телефон:
+45 7152 3397
- Електронна пошта:
info@lgbtasyllum.dk
- Facebook/Messenger:
facebook.com/lgbtasyllumdk
- lgbtasyllum.dk

Наш офіс знаходиться в Копенгагені, а також діяльність у Копенгагені та Орхусі. Ми розмовляємо англійською, але ми можемо отримати перекладача для більшості мов.

Du skal vide, at vi støtter dig i disse forfærdelige tider, og at LGBT Asylum står klar til at hjælpe LGBT+ flygtninge fra Ukraine, der ankommer til Danmark.

Vi tilbyder:

- Psykosocial støtte
- Juridisk rådgivning
- Et stærkt LGBT+ netværk

LGBT Asylum er en gruppe LGBT+ personer, der støtter andre LGBT+ personer, der er flygtet til Danmark. Hvis du er LGBT+ person på flugt fra krigen i Ukraine og ankommer til Danmark, så kontakt os.

- Tlf:
+45 7152 3397
- E-mail:
info@lgbtasyllum.dk
- Facebook/Messenger:
facebook.com/lgbtasyllumdk
- lgbtasyllum.dk

Vores kontor ligger i København, og vi har aktiviteter i København og Aarhus. Vi taler engelsk, men vi kan skaffe tolkning til de fleste sprog.

Foto Wilfred Gachau

INFO

LGBT ASYLUM

LGBT Asylum er en NGO og gruppe af LGBT+ personer: Asylansøgere, flygtninge, danske statsborgere og personer med ophold i Danmark. LGBT Asylum arbejder for at forbedre vilkår og rettigheder for LGBT+ personer, der søger asyl eller har fået asyl i Danmark, ved at assistere og rådgive gennem asyl- og integrationsprocessen, ved at tilbyde et socialt netværk og ved fortalerarbejde. LGBT Asylum har hovedkontor i København og en lokalgruppe i Aarhus.

Besøg www.lgbt asylum.dk for at finde ud af, hvordan du kan støtte LGBT Asylums arbejde for LGBTI+ flygtninge i Danmark.

Jonas Poher Rasmussen:

„Jeg vil gerne have, at vi har en samtale i øjenhøjde, hvor vi ikke snakker om systemer, men hvor vi snakker om de mennesker vi er omgivet af og deres vilkår.“

Af Lars Henriksen

Det er en kold dag i slutningen af februar, da det endelig lykkedes Jonas Poher Rasmussen og mig at finde et tidspunkt, hvor vi kan mødes og snakke om hans Oscar-nomimerede film *Flugt*. Jonas, som forbereder sig på om en uges tid at skulle tilbringe den næste måned i Los Angeles for at promovere filmen forud for filmakademiets endelige afgørelse i Dolby Theatre den 27. marts, kommer på cykel fra et møde i Nyboder. Når dette nummer af HeartCore er på gaden, har vi altså allerede fået udløst spændingen.

Hvor kender du og Amin hinanden fra?

Vi gik i gymnasiet sammen – altså vi boede i den samme lille by – han ankommer som uledsaget flygtningebarn, da jeg er 15, og han er 16, tror jeg, og bor i en plejefamilie. Lige fra vi mødtes, var jeg nysgerrig på, hvordan og hvorfor han pludselig dukker op i min hjemby, men han har ikke villet fortælle det. Mest af alt fordi, han ikke har haft lyst til at lyve, for så skulle han jo fortælle denne her falske historie. Han sagde bare altid, at „jeg har ikke lyst til at snakke om det“. Det respekterede jeg selvfølgelig. For 15 år siden spurgte jeg, om jeg måtte lave en radioudsendelse om hans historie, og så svarede han, at han vidste, at han skulle fortælle sin historie på et tidspunkt, men han var så ikke helt klar endnu. Vi havde sådan en aftale om, at det var noget, vi skulle gøre sammen, når han følte sig klar. Der er flere, som har rakt ud til ham, men han ville gerne fortælle den til en, som han var tryk ved. .

En ting er at være klar til at fortælle dig den. Noget andet er jo at være parat til at fortælle hele verden den. Hvordan bliver det næste skridt til, „skal vi lave en film“?

Jamen, vi er så tætte, at det har været en ret åben snak – han har vidst, at jeg var nysgerrig, og at jeg ville gerne lave noget med ham, og så blev jeg inviteret til en workshop, der hedder Amdocs, hvor de inviterer dokumentarfolk

og animatorer til at udvikle ideer til animerede dokumentarfilm. Så spurgte jeg ham, om han ville have lyst til at dele sin historie, og det her – ideen med at han kunne være anonym bag animationen – var i virkeligheden det, der gjorde, at han følte sig tryk ved at åbne op. Fordi han ikke behøvede at være offentlig med sin historie – han kunne dele den med verden uden at hans ansigt skulle være klistret på den, så han stadig kan møde folk, uden at de ved, det er ham, og uden at han behøver at skulle small-talke om ting, som er rigtig svære for ham at tale om. Det var det, der gjorde, at han sagde, „OK – det her føles faktisk som en måde, hvor jeg godt kan se mig selv i det.“

Hvilken fordel er der ved at fortælle historien som en animeret fortælling?

Jeg tror, at der er noget ved animation, som åbner os. Særligt, fordi nyhedshistorier – vi bliver konstant mødt med så mange af denne her type historier og at have et menneskeligt ansigt som lider, det er svært at tage ind, for hvis man

INFO

Flugt er en animeret dokumentarfilm om Amin (ikke hans rigtige navn), der som 16-årig kommer til Danmark som uledsaget flygtningebarn efter en flere år lang flugt. Det er også fortællingen om at finde sig selv, som kæreste, bøsse og menneske med traumer i bagagen. Filmen er Jonas Poher Rasmussens ottende film. Også filmen *Det han gjorde* fra 2015 om Jens Michael Schau har en homoseksuel hovedperson. *Flugt* er nomineret til en Oscar i tre kategorier: Bedste Animationsfilm, Bedste Dokumentarfilm og Bedste Internationale Film. Selvom *Flugt* ikke vandt i nogen af kategorierne, skrev den historie som den første danske film til at blive nomineret til tre Oscars.

tager det hele ind, så kan man jo ikke komme op om morgenen. Når filmen er animeret, tror jeg, at man har paraderne lidt mere nede og måske begynder at lytte mere. Jeg har også sådan en lidt hjemmestrikket teori om, at i og med at vi er vokset op med animation som det medie, vi ser, når vi er børn, så er vi lidt mere åbne, og der er en lidt renere vej til hjertet. Jeg blev så ret tilfældigt inviteret til denne her workshop, og så kunne det pludselig lade sig gøre – fordi han kunne være anonym, men også fordi det er en historie, der delvist foregår i fortiden, og hvor det var vigtigt at gøre fortiden levende igen, og animationen er et rigtig godt værktøj til at gøre det.

Det virker, som om der nærmest er et terapeutisk element i filmen; overvejelserne om at skulle blive i byen eller skulle flytte på landet, om at rejse væk fra partneren, og hvor meget man skal investere sig i parforholdet kontra karrieren osv., og hvor Amin i virkeligheden blotlægger en anden side af sig selv.

Jo, fuldstændigt, og det er i hvert fald mit postulat, at den flugt, han har været på, ligesom

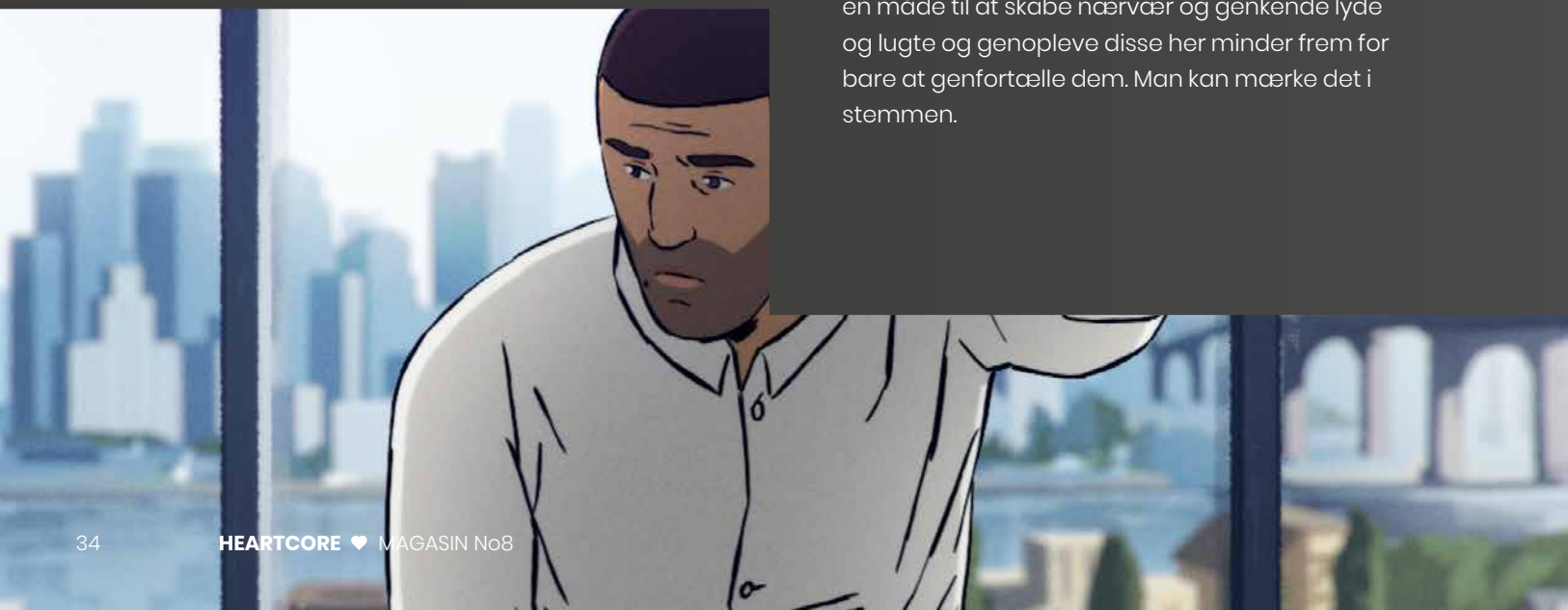
Det var vigtigt at gøre fortiden levende igen, og animationen er et rigtig godt værktøj til at gøre det.

er fortsat inde i ham, og han har haft svært ved at slå sig ned og falde til ro, fordi han hele tiden har følt, at han skulle skjule sig for sig selv, og har haft et behov for at holde sig på afstand af folk, fordi han var bange for at afsløre sig selv. Så det er rigtigt, at processen med at slippe sin historie – at unburden – afbebyrde sig selv, at komme af med det, det har selvfølgelig været terapeutisk for ham. Han sagde det allerede i det første interview, at „det her, det kommer til at være terapeutisk for mig“.

Det er samtidig en interviewteknik, jeg lærte, da jeg lavede radio, som hedder momentinterview, som handler om, at idet du jo ikke

har et billede, skal du få dit interviewoffer til at være enormt beskrivende ved at lægge dem ned og få dem til at lukke deres øjne og få dem til at beskrive den location, de er i, og komme med en masse detaljer, som selvfølgelig giver en masse for animatoren at arbejde med, men som også gør, at Amin ligesom kom tilbage i det specifikke minde og snakker på en meget mere nærværende måde, og minder, som han måske ellers havde glemt, kommer frem. Det er virkelig en måde til at skabe nærvær og genkende lyde og lugte og genopleve disse her minder frem for bare at genfortælle dem. Man kan mærke det i stemmen.

har et billede, skal du få dit interviewoffer til at være enormt beskrivende ved at lægge dem ned og få dem til at lukke deres øjne og få dem til at beskrive den location, de er i, og komme med en masse detaljer, som selvfølgelig giver en masse for animatoren at arbejde med, men som også gør, at Amin ligesom kom tilbage i det specifikke minde og snakker på en meget mere nærværende måde, og minder, som han måske ellers havde glemt, kommer frem. Det er virkelig en måde til at skabe nærvær og genkende lyde og lugte og genopleve disse her minder frem for bare at genfortælle dem. Man kan mærke det i stemmen.

Der er, synes jeg, sådan et magisk øjeblik, som også kommer lidt bag på én, til allersidst i filmen, hvor animationen løses op i det „ægte“ billede og man sidder og tænker, at „hey, har det hele været tegnet over ægte billeder?“ Det bryder grænsen ned mellem det animerede og virkeligheden. Hvordan har du og animatoren arbejdet sammen om at få genskabt de her billeder, som I jo ikke har set i virkeligheden?

Alt, hvad der foregår i nutiden, har vi optaget på video, men alt i fortiden er til dels baseret på de ting, Amin fortæller, og dels har vi foretaget rigtig meget research, fundet arkivmateriale, fotos og brugt kræfter på at få animationen til at ligne Kabul i 1980'erne. Vi måtte finde en masse materiale og være ret specifikke. Vi vidste, hvor han boede i Kabul og forsøgte at finde noget fotomateriale fra det område. Det var jo svært, for folk havde jo ikke smartphones dengang, så vi måtte på biblioteket og låne bøger og finde nogle billeder. Men vi fandt et arkivmateriale, og så kunne vi tage det direkte og tegne det og putte det ind i animationen.

Amin har ikke været så meget ind over billederne og det visuelle, men først og fremmest på manuskriptplan. Det er jo en historie, der foregår over 30 år, så der er rigtig meget materiale, der ikke er med. Han har så læst de ting, jeg har valgt, og så gav han kommentarer,

hvis der var noget, der var faktisk forkert, eller hvis jeg havde taget ting ud, som han mente, virkelig var vigtige. Eller ting, han ville tage ud. Han var lidt pinligt berørt over den scene, hvor han beder om medicin mod at være homoseksuel. Det, syntes han, var enormt pinligt, men for mig var det enormt sigende og fortællende. Det siger noget om, hvor du kommer fra, og den skam, man bærer med sig og om at komme fra et sted, hvor der ikke findes et neutralt ord for det at være homoseksuel, og det kommer du med – til Danmark og et helt andet system. Så det var hele tiden en dialog frem og tilbage om, hvad skal der med i denne her fortælling, for at han føler sig repræsenteret, og for at det var en ærlig film.

Ser I Flugt som en aktivistisk film?

Nej, det har ikke været tanken. Den er født ud af min fundamentale nysgerrighed på min ven. For mig var det en venskabshistorie, som så også var en flugthistorie, og som også var en queerhistorie, men kernen i det, er jo vores venskab, og at der i vores venskab altid har været sådan en sort boks, som man ikke kunne åbne.

Ville det tage noget væk fra filmen, hvis den bliver del af en politisk debat, tænker du?

Det synes jeg. Fordi det bliver en snak om systemer på bekostning af det menneskelige, og det er jeg egentlig ikke interesseret i. Jeg vil gerne fokusere på den menneskelige historie. Og hvis først man går ind i og bliver en del af sådan et råbekor, så er kampen allerede tabt, for så kommer man ikke til at overbevise nogen om noget som helst.

Og måske er vejen til at nedbryde systemerne at sætte ansigter på mennesker?

Det, tror jeg, helt klart er måden at gøre det på, fordi en stor del af grunden til den situation, vi er i nu, handler om den måde, vi snakker på. Både politikerne og medierne. Systemerne bygges jo over måden, vi snakker på. Så når retorikken bliver hård, bliver systemerne hårde. Så jeg vil gerne prøve på at gå den anden vej. Jeg vil gerne, at vi har en samtale i øjenhøjde, hvor vi ikke snakker om systemer, men hvor vi snakker om de mennesker, vi er omgivet af, og deres vilkår.

Nu er du nomineret til tre Oscars. Det er jo ret vildt!

Det er fuldkommen vanvittigt!

Har du en favoritkategori?

Jeg vil sige, jeg tager imod dem alle tre.

Men altså, filmens hjerte er jo Amins historie, som er en dokumentarisk historie, så et eller andet sted, hører den mest hjemme i dokumentarkategorien, fordi animation er jo formen, og det er fantastisk, hvis den også bliver præmieret for

det, men det er bare form. Og så er der en international kategori, som er sådan en lidt mærkelig størrelse, hvor man putter alt muligt ind, og det er ... Det er en dokumentarfilm!

Hvornår vidste I – hvis der var et tidspunkt eller et øjeblik – at I havde lavet en film, der var Oscarværdig?

I produktionen, da vi var ved at være færdige, havde jeg sådan en følelse af, at vi havde lavet noget særligt. Om den så ligefrem ville være Oscarværdig, det tror jeg ikke, vi tænkte over på det tidspunkt. Men efter premieren på Sundance, hvor den vandt hovedprisen i sin kategori, og vi solgte den til en stor amerikansk distributør lige bagefter, som havde en meget udtalt plan om, at de gerne ville have den nomineret til tre Oscars...

Det sagde de simpelthen?

Det sagde de ved det første møde. „Vi tror på, at den her film kan vinde tre Oscars.“

Skal Amin med til Los Angeles?

Nej, det tror jeg ikke.

Kan han godt holde ud at sidde herhjemme?

Jeg tror, han ville synes, at det var enormt sjovt faktisk, og især Kasper [Amins partner, red.] ville synes, at det var enormt sjovt, men jeg tror ikke, at det kommer til at ske. Der er så meget presse, og det bliver virkelig svært at beholde anonymiteten, så – hvis de skulle med, så ville jeg ikke sidde og sige det ...

Queer as Folk

Lidt queer historie

Af Riccardo Vide

In næsten 500 år eksisterede ordet „Queer“ i det engelske sprog som et synonym for mærkelig, uden for normen. Først ved slutningen af det 19. århundrede blev begrebet brugt til at beskrive de mennesker, der ikke tilpassede sig samfundets seksual- og kønsbaserede normer. Mere præcist mennesker, der ikke så ud til at have heteroseksuel adfærd, for i den tid var der ikke nogen klar opfattelse af seksualitet og køn, som vi har i dag. Først mellem 1890 og 1920 blev sexologi studeret nært, og talrige tekster rapporterede om homoseksuel adfærd. Denne tidsperiode førte til en opdagelsesrejse mod forståelsen og skabelsen af idéen om moderne queer identitet. Efter Første Verdenskrig fulgte en tid af social eksperimenteren i de såkaldte „brø-lende tyvere“, hvor det queer natteliv blomstrede. Samtidig spredte information om queer mennesker sig gennem nationer og flød ind i borgernes hjem. Disse fællesskaber blev set som en trussel, der skulle holdes under opsyn og fjernes, fordi de gik stik imod, hvad regeringerne anså for en fundamental komponent i det demokratiske samfund: Den heteronormative familie.

Som svar på det begyndte nogle stater at indføre love mod sodomi. Disse love blev anset for vage, ved ikke specifikt at være anti-queer, men ved at forbyde „unaturlige handlinger“. Politiet tolkede dem som direkte ordrer mod homoseksuelle fællesskaber. For eksempel blev homoseksuelle mænd ofte bragt for retten, når de var blevet opdaget i at have oralsex, selvom loven

egentlig havde til formål at forbyde analsex. Disse uklare love gav ofte politiet tilladelse til at udføre brutale handlinger mod det queer fællesskab.

Under Anden Verdenskrig udgjorde homoseksuelle handlinger i militæret en bekymring. Under den Kolde Krig spredte „lavendelforskrækelsen“ („The Lavender Scare“) sig i samfundet. Her blev homoseksualitet sammenlignet med kommunisme. Kommunisme var, ligesom homoseksualitet, anset som en modsætning til Vestens værdier og idealer, hvilket gjorde dem til én og samme i mange amerikanske og britiske borgeres og staters øjne. Det blev den perfekte undskyldning for at fyre homoseksuelle mænd og kvinder fra deres stillinger i de amerikanske og britiske regeringer i 1950'erne.

Disse årtiers angreb og undertrykkelse gav begrebet „Queer“ nedgørende konnotationer, og det blev flittigt brugt af homofobere til at angribe homoseksuelle mænd. I 1950'erne opstod ordet „gay“ som en måde at beskrive homoseksuelle mænd. I århundreder blev „gay“ brugt som et nedsættende udtryk, der repræsenterede handlingen „umoralsk sex“. Ordet beskrev altså dét at have sex med sexarbejdere eller at være associeret med prostitution. I slutningen af 60'erne blev begrebet taget tilbage af fællesskabet for at bringe folk tættere sammen, og det blev udvidet til også at omfatte homoseksuelle kvinder.

Efter 30 års aktivisme begyndte homoseksuelle fællesskaber i 1980'erne at tage begrebet „Queer“ tilbage, ved at give det positive konnotationer til at beskrive deres seksualiteter, identiteter og kønsudtryk. Det var en årelang rejse, hvor fællesskabet begyndte at bruge bogstaver (LGBT) til at beskrive sig selv som én stor familie. Efterhånden som familien voksede, blev flere bogstaver tilføjet. Den hastige udvidelse af fællesskabet har også for nylig understreget vigtigheden af at droppe et langt akronym og i stedet bruge et enkelt entydigt begreb.

Fællesskabet var så rigt på diversitet, når det kom til køn, at „gay“ ikke kunne bruges af hele

fællesskabet. Det blev ofte associeret med et specifikt segment, uden at efterlade meget plads til andre identiteter. „Gay“ var ikke inkluderende nok. Til gengæld betød dét at definere sig selv som „queer“, at man var en del af en stor, mangfoldig familie, der ikke ekskluderer nogen.

At være queer i dag

I dag bruges begrebet „Queer“ mest som et paraplybegreb, der erstatter LGBTI+. Da det i sin natur er et bredt begreb, er det langt mere inkluderende af forskellige identiteter. Nogle identiteter er måske ikke en del af akronymet endnu. Nogle er måske en smule anderledes end dem, der allerede er repræsenteret i akronymet.

„Queer“ er med vilje et vagt begreb, eftersom queer identitet er meget mere end et label, der tydeliggør, hvem du hænger ud med eller har sex med. „Queer“ betyder at være anderledes end samfundets heteronormativitet, med et strejf af oprør mod standardisering.

Samtidig vil nogle mennesker i fællesskabet måske finde ubehag ved at tilbagetage et ord, der har været brugt nedsettende i årevis. Det er forståeligt, når man tager årtiers vold mod og undertrykkelse af queer fællesskaber i betragtning. Trods det ønsker vi ikke, at folk afholder sig fra at bruge bestemte ord. Vi vil gerne se folk bruge dem korrekt. Vi ønsker, at folk skal se dem med respekt for historien og identiteten hos dem, de taler med.

Du vil finde mennesker, der tillægger ordet „Queer“ stor værdi. For nylig har nogle i fællesskabet udtrykt modvilje mod CisHet mennesker (ciskønnede og heteroseksuelle), der kalder sig selv queer, på grund af fællesskabets årtier af LGBTI+ aktivisme for at opnå fundamentale ret-

tigheder og fejre sin identitet. Nogle mennesker i fællesskabet er sandsynligvis ikke så uvillige over for dette, nok fordi de afviser begrebet „queer“ på baggrund af dets uklarhed, da de selv finder ro i specificitet. [Note fra redaktøren: Nogle ciskønnede heteroseksuelle personer falder under LGBTI+ akronymet, såsom visse identiteter inden for det aseksuelle eller aromantiske spektrum.]

Tingene lyder måske komplicerede, og alle har ret til deres egen mening. Hvad der ikke ændrer sig, er betydningen af „Queer“. En queer person er én, hvis seksualitet og/eller køn hører mere under LGBTI+ paraplyen end den heteroseksuelle/ciskønnede norm.

Hvis du er usikker på eller sætter spørgsmålstegn ved din seksualitet eller køn, er fællesskabet altid åbent. På grund af dets vage natur, forstår fællesskabet, at begrebet „Queer“ kan få alle til at føle, at de hører til. Men der er ingen grund til at bruge queer, hvis du er en allieret. Hvis du vil føle dig mere forbundet med fæl-

lesskabet, så find interesse for vores historie og kultur, brug korrekte pronominer, og kæmp ved vores side.

Når det kommer til resten af vores LGBTI+ miljø, ønsker jeg, at alle i højere grad udforsker „queerness“ og træder uden for den „sikkerhedsbobbet“, deres valgte begreb til at beskrive sig selv er. Som medlemmer af vores fællesskab har queer historie givet os værdifulde lektioner. For eksempel var der i det 20. århundrede fokus på at hjælpe homo- og biseksuelle individer. Samtidig lærte queer historie os, at det ikke kun er seksualitet, der fører os sammen, men også identitet. Trans-fællesskabet var en førende

Vi ønsker ikke, at folk afholder sig fra at bruge bestemte ord. Vi vil gerne se folk bruge dem korrekt. Vi ønsker, at folk skal se dem med respekt for historien og identiteten hos dem, de taler med.

aktør i queer-aktivismen under Stonewall, men i dag kæmper de stadig for anerkendelse i vores fællesskab. Figurer som Marsha P. Johnson og Sylvia Rivera var helte i den tid, som hjalp queer mennesker uanset baggrund og kæmpede for de rettigheder, vi har i dag. Jeg synes, at nu mere end nogensinde bør de, som først fik hjælp, gengælde tjenesten ved at prøve at forstå og tilbyde hjælp til resten af vores fællesskab.

Konklusionen er, at hvad enten du er queer eller ej, så afskriv ikke et begreb, bare fordi du ikke er en del af det. Udvid altid din research og søg information. Selvfølgelig behøver du ikke forstå alting om ethvert aspekt af vores store fællesskab! Men hav altid et åbent sind og et åbent hjerte.

„Intet begreb er perfekt eller fuldkommen inkluderende. Det smukke ved individualitet er, at selvudfoldelse, såvel som personlige og romantiske valg, kan vise sig på forskellige måder.“
(*Understanding the Well-Being of LGBTQI+ Populations. (2021). United States: National Academies Press.*)

Således sagde Kassandras søstre

Af David Blum

”**T**anken strejfede mig“ svarer Henriette Hellstern. Vi klukker endnu engang over de morsomme, om end frustrerende, ligheder, der inspirerede hende til at påtage sig rollen som kurator af den første udgave af Kassandras søstre, som gruppen af samme navn står bag. Det er den slags energi, et Zoom-opkald med en kunstner, der er ved at opsætte sine værker i Rundetaarn, kan have.

Hvis du har brug for en hurtig opfrisker på de græske tragedier, så var Cassandra Trojas uheldige datter. „Forbandet“ med en skønhed så inspirerende, at den tiltrak guden Apollon. Efter at han måtte indse, at foræringer og begær ikke var nok til at vinde hendes

gunst, forbandede Apollo hende med en ironisk gave: Krystalklart fremtidssyn, men uden at nogen ville tro på hendes forudsigelser.

Vores egen Cassandra

Henriette blev født ind i sin egen form for græske myte, én som var præget af både tragedie og finesse. I hendes dage var Molsbjergene noget lidt

anderledes – en slags Indre Missionsk koloni, en fundamentalistisk lutheransk organisation, der på mange måder minder om en klassisk højreligiøs bosættelse fra gamle dage, men i det 20. og 21. århundrede. Som du måske kan forestille dig, var LGBTI+ diskursen ikke ligefrem blomstrende. Snarere det modsatte: Det var et sted, hvor man

ikke talte om tingene.

Men Henriette var måske allerede dengang forbandet med evnen til at se fremad – uden at være holdt tilbage af nogle særlige forventninger brugte hun i stedet familiens modvilje som skaberkraft på Det Fynske Kunstakademi i Odense. Der udforskede hun sin lesbiske seksualitet gennem kunst og de mange andre måder, man kan leve på uden for Trojas mure.

Men det her er ikke nogen lykkelig historie, eftersom tragedien i

enhver god græsk fortælling som regel bliver hængende længere, end den er velkommen.

Kassandra er en af os

„Hun ville aldrig være blevet lyttet til på nogen meningsfyldt måde,“ indrømmer hun, efterhånden som den uundgåelige dybe samtale om meningen med Cassandra finder sted. En smuk,

*Henriette siger det bedst selv:
„Jeg blev skubbet tilbage i skabet to gange.“ Da hun sprang ud i sine tidligere teenageår, var der ikke meget kærlighed at finde derhjemme. Da hun sprang ud igen, denne gang som kunster på akademiet i 2006–11, var der heller ikke meget forståelse at finde.“*

Foto Rine Rodin

talentfuldt, trodsigt, ambitiøs (i hvert fald i nogle afskygninger) og rå prinsesse, som ikke faldt på knæ for hvilken som helst guddommelighed – hun ville aldrig være blevet hørt, særligt ikke i en mandsdomineret verden. I en kultur, hvor sandsigersker herskede, kunne det at have et kompliceret forhold til sin egen plads i livet betyde mere end alverdens rigtige forudsigelser. I hvert fald i det gamle Grækenland.

Henriette er ikke en typisk kunstner fra akademiet. Hendes kunst er ikke komplet kaos, og den er ikke ren skønhed. Måske kunne du kalde den for maskulin – men i løbet af hendes karriere er den i stedet blevet kaldt ethvert synonym. Intenst, rå. Jeg finder den mest af alt relevant. Vi blev enige om, at du nemt kan se moderne politik skinne igennem hendes kunst. Ikke bare som eneste udvalgte danske kunstner til „Nasty Wo-

men“-udstillingen i New York i modsvar til Donald ‚The Pussygrabber‘ Trumps kommentarer om Hillary Clinton – men også igennem noget dybere.

Der er en del spændingsflader mellem nogle meget altomfattende koncepter – en undersøgelse af dikotomier, der burde være harmoniske, såsom miljøet og det politiske menneske, til det at danne fællesskab mens man forbliver tro mod sig selv, kunstnerens rå seksuelle udtryk og hvordan det ofte begrænses af den kunstnerisk kanon. Det finder ofte sin form i en anatomi, der minder om planter – dels på grund af hendes interesse i emnet, men også som en skæv kommentar om kvinders rolle i kunst for ikke så længe siden.

Stærk indsigt, råt udtryk, men stadig i reference til hende selv.

De fleste af os LGBTI+ typer med et Cassandra-kompleks kan allerede se, hvordan det ville påvirke ens karriere. At kalde det en lang vej er den korte udgave.

Kassandras nye chance

„Så hvem er Cassandra?“ spørger jeg Henriette.

„Som feminist? Hun er bebuder for så mange fantastiske fortællinger om underminering. Historien er fyldt med medicinsk hysteri, når det kommer til kvinder, der nok bare har haft et andet temperament end de fleste. Som kunstner? Jeg tror, det er let for os at forstå hende. Hun vidste så meget, men blev ikke taget alvorligt – men alligevel gjorde hun det til sin ‚ting‘.“

Kassandra giftede sig aldrig. Hun blev voldtaget af Aias den Lille, mens hun gemte sig og bad til den asekuelle gudinde af visdom og intellekt, Athene. Som modsvar på dette lod guderne hans skib forlise – men ikke før han havde pralet af sin overlevelse, uden at spotte den skjulte bølge bag ham.

Nu til dags er en gruppe af kvindelige kunstnere i gang med at udvikle og underbygge deres kunst specifikt som et kollektiv af personer, der endnu ikke er blevet anerkendt for deres arbejde. Deres minder og fortællinger bliver sat i

centrum af en myriade af diskussioner omkring intellektet hos dem, der går deres egne veje. Tilbage i 2015 var 73% af galleriudstillende kunstnere i Danmark mænd, og på auktioner var kun 2% af de opkøbte kunstværker lavet af kvinder – og de blev endda solgt for en lavere pris.

Henriette siger det bedst selv: „Jeg blev skubbet tilbage i skabet to gange.“ Da hun sprang ud i sine tidligere teenageår, var der ikke meget kærlighed at finde derhjemme. Da hun sprang ud igen, denne gang som kunstner på akademiet i 2006-11, var der heller ikke meget forståelse at finde.

„Hvorfor er det, at kunstnere er så inspirerede af de græske fortællinger?“ Samtalen er ved at lakke mod enden, så mit instinkt er at håbe på en malerisk afrunding, og Henriette leverer.

„Måske er det fordi, at vi lærte om dem i gymnasiet, hvor vi følte et behov for at knytte bånd. Men måske er det fordi, at selvom vi alle kender historierne, så er de gamle nok til, at vi kan genfortolke dem. Prøve igen. Giv dem en ny chance.“

INFO

Hvis du er interesseret i at se Henriette Hellstern og hendes ‚søstres‘ arbejde, eller måske investere i moderne kunst, så finder du *Kassandras søstre – fremtidens malere hæver forbandelsen* i Rundetaarn (Købmagergade 52A, København) fra den 30. april til 16. juni 2022. Helle Moalem og Anna Walther er cofunders sammen Henriette Hellstern. Udstillingen er kurateret af Anna Walther og Henriette Hellstern.

Kunstbogen af samme navn med 15 kunstnerportrætter af kunsthistoriker Natalia Gutman, fotografier af Rine Rodin og grafiker af Anders Gerning vil være til salg i Rundetaarns butik under udstillingsperioden.

Tavse stemmer

Af Mie Hald

LGBTI+ personer har været ude i tusinder af år, har skabt historie og er blevet ikoner. Men ikke alle er kendt for deres queerness, og det er ikke altid muligt at udpege en præcis identitet til et historisk individ.

Her finder du mere eller mindre kendte historiske personer, som måske på den ene eller anden måde er blevet glemt, tavse stemmer fra queerhistorien.

Marilyn Monroe

Selvom hendes billede var synonymt med sex i årtier, var Marilyn Monroes (1. juni 1926–4. august 1962) forhold til

det ikke så let, som det ofte portrætteres. I sin uafsluttede selvbiografi *My Life* skriver hun: „Jeg plejede at vågne op om morgenen, da jeg var gift, og spekulere på, om hele verden var skør, fordi de hylede efter sex hele tiden ... Så gik det op for mig, [...] andre kvinder var anderledes end mig.“

(Louise Blake Was Marilyn Monroe Asexual?, www.gen.ie, 10. august 2021)

Adskillige uddrag fra selvbiografien viser, at det verdensberømte sexsymbol kan have været på det aseksuelle spektrum. Derudover påpeger Monroe sin egen tiltrækning, enten romantisk, æstetisk eller seksuel, rettet mod andre kvinder: „Der var også det skumle faktum, at en velskabt kvinde altid havde begejstret mig at se på.“

H. C. Andersen

Selvom den danske forfatter H.C. Andersen (2. april 1805–4. august 1875) skrev om sin kærlig-

hed og længsel efter kvinder, bliver muligheden for, at han også var tiltrukket af mænd tydelig i hans brev til sin ven, Edvard Collin, fra d. 28. august 1835:

„Jeg længes efter Dem; ja i dette Øieblik længes jeg efter Dem, [...]. Aldrig havde jeg en Broder, men havde jeg een, jeg kunde ikke elske ham, som Dem og dog – De gjængjælder det ikke!“

Andersens kærlighed til Collin var ikke gengældt og formodes at have været inspirationen til *Den Lille Havfrue*.

Ngola Ana Nzinga af Ndongo

Ana Nzinga (1583–1663) var en gender-nonconforming hersker over både

Ndongo og Matamba (i dag kendt som Angola). Under sit styre bekæmpede hun kolonialister fra Portugal med skiftevis diplomati, handel og guerillakrig.

Nzinga bød både bortløbne slaver og afrikanske soldater velkommen med europæisk træning. Ikke alene klædte herskeren sig selv i, ifølge hendes hollandske livvagt, kaptajn Fuller, „mænds beklædning“ under rituelle ofringer – hun holdt tilsyneladende også et harem af unge mænd klædt ud som kvinder. Hun kaldte dem sine koner og klædte sig i fuld mandsdragt, da hun regerede som konge.

I 2017 fortalte den nigerianske amerikanske fotograf Mikale Owunna til NRP: „... hendes titel var Ngola, og Ngola betyder konge.“

Fotos af Marilyn Monroe og Ngola Ana Nzinga public domain / Wikimedia Commons.

Foto af H.C. Andersen Nick Karvounis / Unsplash

James Barry

Den britiske hærs militærkirurg James Barry (9. november 1789–25. juli 1865) gjorde tjeneste i Cape Town, Sydafrika, med en grad i medicin fra University of Edinburgh. Blandt hans bedrifter var bl.a. at forbedre forholdene for både befolkning og soldater og være den første europæer, der udførte et kejsersnit i Afrika hvor både mor og barn overlevede.

Som 19-årig skrev Barry til sin bror: „Var jeg ikke en pige, ville jeg være soldat!“ Selvom han blev tildelt kvindeskønnet ved fødslen, påtog han sig en mandlig identitet. Dette medførte prøvelser og trængsler gennem hele hans liv, og selv i dag bliver der stadig spekuleret i Barrys kønsidentitet. Men Barry har altid ønsket at klæde sig af alene og at blive begravet i sit sengelinned uden inspektion, når han først gik bort, og vi kender kun hans tildelte køn, fordi disse ønsker blev vanæret.

Romaine-la-Prophétesse

Romaine-la-Prophétesse (ca. 1750) blev født som Romaine Rivière i Santo Domingo omkring 1750. De var en fri, sort

kaffeplantageejer. Romaine var en religiøs skikkelse, som kaldte sig selv en profetinde, og sammen med deres tilhængere brændte de forskellige plantager, da væbnede grupper fra Saint-Domingue samledes, og befriede tusinder af slaver i processen.

Under opstanden klædte Romaine sig ud som kvinde, og de spekuleres i at have været transkønnet eller genderfluid. De talte også om besiddelse af en kvindelig ånd, lidt sammenlignelig med Vodou-tro. Med både fortids- og nutidssyn sprænger Romaine barrieren for konventionelle kønsnormer.

Marlene Dietrich

En velkendt karakter på listen er skuespillerinden Marlene

Dietrich (27. december 1901–6. maj 1992). I sin film fra 1930, Morocco, spiller Dietrich en varietésangerinde: Mens hun var klædt i jakkesæt og slips, provokerede Dietrich verden ved at kysse en anden kvinde – hvilket samtidig skaffede hende den eneste Oscar-nominering i hendes karriere.

Dietrich var en del af hvad hun kaldte sin sycirkel, et undergrundssamfund af lesbiske og biseksuelle filmskuespillerinder fra det gamle Hollywood, der stadig var 'i skabet'. Gennem hele sin levetid havde Dietrich elskere af flere køn på forskellige tidspunkter og betragtes i dag som et biseksuelt ikon.

Ashikaga Yoshimitsu

Måske ikke den mest kendte historiske figur, i det mindste i Vesten: Ashikaga Yoshimitsu (25. september 1358–31. maj 1408)

var Ashikaga-shogunatets 4. shogun i den japanske Muromachi-periode. Som politisk og militær leder bevarede Yoshimitsu også kontakt med det japanske zen-samfund, og var en stor tilhænger af teater.

Hans tilbedelse af teater faldt også på den smukke og unge Noh-skuespiller Zeami. Yoshimitsu gjorde Zeami til sin favorit, hvilket i shogun-tidens Japan ofte blev refereret til som et homoseksuelt forhold, hvad der ikke var ualmindeligt på det tidspunkt.

Bayard Rustin

Martin Luther Kings nære ven, Bayard Rustin (17. marts 1912–24. august 1987) får ikke ofte spot-

light, selvom det langsomt er ved at ændre sig. Den afroamerikanske leder i bevægelsen for sociale rettigheder arbejdede for borgerrettigheder, pacifisme, socialisme og homoseksuelles rettigheder.

Gennem hele sit liv og sin aktivisme var Rustin åben om sin homoseksualitet. Han afsonede 60 dage i fængsel for netop dét i Californien fra januar 1953, men Rustin lod aldrig sin identitet stoppe ham.

Rustin døde af medicinske problemer den 24. august 1987. Hans arbejde var en integreret del af den amerikanske borgerrettighedsbevægelse.

Kong James VI og I

Kong James VI og I (19. juni 1566–27. marts 1625) regerede flere dele af det nuværende

Storbritannien. Han er bedst kendt

for idræftsættelsen af 'King James Bible', den første komplette oversættelse af Bibelen fra græsk til engelsk, men var også kendt for ofte at give titler til sine mandlige elskere.

Blandt disse er George Villiers. Kong James VI og I slog ikke kun Villiers til ridder, men gjorde ham til Jarl og senere til Hertug af Buckingham. Villiers skrev til kongen: „Jeg elsker naturligvis din person, og jeg elsker alle dine andre dele, som er mere end én mand nogensinde havde.“

Selma Lagerlöf

At være den første kvindelige forfatter, der nogensinde har modtaget Nobelprisen i litteratur er imponerende i sig selv, men at det ydermere var i 1909 gør svenske Selma Lagerlöf (20. november 1858–16. marts 1940)

så meget desto mere imponerende.

Lagerlöf mødte sin elsker, den jødiske forfatter Sophie Elkan, i 1894. De to var sammen indtil Elkans bortgang i 1921. Lagerlöfs breve til Elkan blev offentliggjort i 1992-bogen *Du lär mig att bli fri* (oversættelse: „Du lærer mig at være fri.“).

Lagerlöfs billede fremgik på den svenske 20-krone fra 1991 som den første kvinde nogensinde.

Fotos af James Barry, Marlene Dietrich, Yoshimitsu Ashikaga, Bayard Rustin, James VI and I og Selma Lagerlöf public domain / Wikimedia Commons.

Privilegieblind og historieløs til pride

Af Christian-Sebastian Lauritsen

Er Er Pride-paraden pinlig? Pride har alle dage haft kritikere, men der har heldigvis aldrig været så mange af dem internt i vores regnbuemiljø – jeg synes desværre, det er begyndt at ændre sig, og derfor er det på tide, at vi husker hinanden på, hvad pride faktisk er.

Når jeg bevæger mig rundt i vores regnbuemiljø og snakken falder på Copenhagen Pride, så støder jeg fra tid til anden på en udtalelse, jeg finder både privilegieblind og historieløs.

Kritikken lyder således: „Pride-paraden er for ekstrem, og jeg kan slet ikke se mig selv i den.“ Nogle går endda så langt som til at sige, at den er direkte pinlig eller skadelig for fremgang.

Det er en kritik, der plejede at være relativt sjældnen, men for hver ny årgang lader det til,

den tiltager i omfang; så nu er det vist på tide, kritikken bliver ordentligt adresseret.

Det, der menes med kritikken, er selvfølgelig, at Pride udstiller en karikatur af miljøet. Mændene er for feminine, kvinderne er for maskuline, nogle er for erotiske, mens andre er for mærkeligt påklædt: Alle versioner af „for meget“, du kan komme i tanke om.

Personen, der giver udtryk for denne kritik af priden, er oftest et hvidt ciskønnet medlem af vores miljø; og før jeg nu får trådt for mange over tæerne, så lad mig lige sige: Jeg er selv et hvidt ciskønnet medlem af regnbuemiljøet, så jeg ved godt, det ikke er alle hvide cis-personer, der deler den kritiske holdning.

Men til de folk der deler denne holdning, lad

Pivatfotos

mig bare sige: I har fuldstændig misforstået pointen!

Pride skal være provokerende og forargende

Når folk viser mig gamle billeder af tidligere Prides med det formål at illustrere for mig, at Pride altså ikke plejede at være så ekstrem og karikeret, så giver de udtryk for en enorm historieløshed.

Pride er et oprør og en provokation, og det har det altid været. Før i tiden skulle der ikke mere end et skilt med ordene „Jeg er stolt af at være bøsse“ til for at forarge og provokere, men der er vi heldigvis ikke i dag. Der skal en del mere til for at provokere og forarge de fleste i dag, men vi skal ikke desto mindre gøre det!

Homoseksualitet forarger i dag de færreste, for folk har set det, og er blevet vant til det, men det er et privilegium, vi homoseksuelle desværre ikke deler med alle medlemmer af regnbuemiljøet.

Når det så er sagt, så vil jeg tilføje, at selv accepten af homoseksuelle er også kun overfladisk.

I mange år blev en bøsse i film og tv altid portrætteret totalt aseksuelt – ja, nærmest kønsløst – som den kvindelige hovedpersons bedste ven, og lesbiske blev enten overseksualiseret eller gjort komiske: Alt sammen for at gøre de heteronormative tilpas – især mændene – men det skal vi sgu ikke til pride!

Så hvad forarger og provokerer i dag? Transkønnedes rettigheder, at være „for meget“, og at bruge andre pronominer end „han“ og „hun“, og at tale åbent om fetish er noget af det første, jeg tænker på.

Når der er Pride så skal vi provokere og gøre oprør mod de heteronormative kasser.

Bøsser kan også være seksuelle væsener!
Lesbiske er ikke kun noget fra pornofilm!
Transpersoner er ikke forkerte!

Der findes folk, der er „for meget“, og det må de gerne være!

Non-binære personer forsvinder ikke, bare fordi du ignorerer dem!

Folk har fetishes, og det er 100% okay!

Til Pride står vi sammen og de dele af regnbuen, der forarger eller provokerer mest, de skal have

Til Pride står vi sammen, og de dele af regnbuen, der forarger eller provokerer mest, de skal have spotlightet.

spotlightet.

Lad mig bruge mig selv som eksempel: I min dagligdag præsenterer jeg ikke super feminint – ej heller super maskulint – men når jeg tager i byen, leger jeg lidt med mit kønsudtryk. Det gør jeg, fordi jeg synes det spændende og festligt.

Det er også et privilegium, jeg har: Jeg kan tage det af igen. Det privilegium deler jeg heller ikke med alle i vores miljø.

Så til Pride, hvis du stikker mig et overseksualiseret outfit, så tager jeg det på og danser rundt midt på gaden i det! Alternativt kan du også give mig en fjerboa, et strutskørt og et par stiletter, så fester og provokerer jeg i det – også selvom det

ikke repræsenterer hvem jeg er til daglig.
Det handler ikke om mig.

Hvorfor overhovedet provokere?

Dengang jeg var en ung teenager, der boede ude på bøhlandet med sin familie, blev jeg tit drillet for at være feminin – også selvom jeg gjorde mit bedste for at skjule det. Der var ikke ret meget plads til femininitet i mænd dengang.

En dag sidder jeg i sofaen med min familie, og frem på skærmen toner Gustav Salinas i 'Dagens Mand', og skönt der også var mange andre med i det program, så var det Gustav, der løb med det meste af opmærksomheden. Hvorfor? Fordi han var for meget! Han provokerede.

Gustav fik også meget kritik for at portrættere bøsser som en karikatur, og endda for at skade kampen for accept.

Lyder det bekendt?

Spol så 5 år frem: Gustav har nu været kendt i nogle år, jeg er sprunget ud, jeg er stoppet med at lægge låg på mig selv, så jeg er mere feminin end nogensinde før, og jeg går i byen i den lille by på Nordfyn men der er sket noget besynderligt.

Så okay, du kan ikke se dig selv i Pride-paraden – good for you! Det er fordi du er privilegeret. Andre har provokeret på dine vegne!

Når drengene i byen hører at jeg er bøsse og oplever min femininitet, så er der én sætning, der går igen og igen: „Så længe du ikke er en af de der Gustav-typer, så er jeg ligeglad.“ Jeg har ikke tal på, hvor mange gange, jeg har fik den kommentar, og den er illustreret så fint min pointe: intolerance rammer ofte det „ekstremere“. Hvis alle er mellem 170 cm og 175 cm høje, så er

185 ekstremt højt, og på samme måde, så var min femininitet ekstrem før der kom et nyt yderpunkt. Det yderpunkt skal længere og længere ud.

Så hvorfor overhovedet provokere? Fordi provokation skaber inklusion.

En gang skulle der kun et skilt til, men hver gang vi provokerer og skubber til grænserne for, hvad der er „unormalt“ eller „for meget“, jo flere bliver der plads til inde i den kasse, de hetero-

normative kalder „normal.“

Derfor!

Så okay, du kan ikke se dig selv i Pride-paraden – good for you!

Det er fordi du er privilegeret. Andre har provokeret på dine vegne!

Når der er Pride, skal du bruge det privilegium og give tilbage til miljøet, og du kan starte med f.eks. at hoppe i noget lak og læder, og danse til 'Am What I Am' med os andre!

FÅ HEARTCORE LEVERET DIREKTE TIL DIN POSTKASSE

FOR KUN
250 KR
OM ÅRET

Send en email til abonnement@copenhagenpride.dk med dit navn og din adresse for at abonnere på det officielle Copenhagen Pride magasin HeartCore.

Læs tidligere udgaver af HeartCore på copenhagenpride.dk/magasinet

 **COPENHAGEN
PRIDE**

BESØGS- VENNERNE

Besøgsvennerne skaber venskaber på tværs af generationer. Vil du have besøg af en frivillig LGBT+ person – en at vende stort og småt med over en kop kaffe eller et museumsbesøg?

LGBT+ Danmarks Besøgsvennerne knytter yngre LGBT+ personer med ældre LGBT+ personer. Besøgsvennetjenesten er gratis og udbydes til alle homoseksuelle, biseksuelle og transkønnede over 65 år i København.

Besøgene handler om at blive mødt med gensidig respekt og interesse. Vi forsøger derfor altid at knytte besøgsvennepar efter folks behov og ønsker.

Skal vi besøge dig? Skriv til besogsven@lgbt.dk eller læs mere på lgbt.dk/besoegsvennerne

LGBT+
DANMARK